

וייבאלדן רחמים

ראש מי ריין

דאן דאס

הון לחכם ויחכם עוד.

הורע לצדיק ויוסף לקח:

(משלי ט', ט')

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ט

רשמי מחשבה

למדרש

האותיות, התנין, הנקודות, והטעמים.

מאת

אברהם יצחק הכהן קוק

שנת ע' ז' ר' ת' לפ"ק.

„ואם לא ימצא בו דבר שיועילהו בשום צד
יחשבהו כאילו לא חובר".
(פתיחת המורה-נבוכים)

ראש מילין.

המחשבות הקודמות לכל האותיות הן משוטטות
 בנו פנימה תדיר. אנחנו צריכים לחשוף את
 האומץ האמיתי שלנו. את צורת האריאליות
 הנשמית שבקרבתנו כדי לעמוד תמיד על אופים
 של אותם הציורים הבלתי מצוירים, אותם התוארים
 העומדים למעלה מכל תואר. כדי שנכיר את הדר
 נשמתנו, ועל פי אותם הרעיונות העליונים
 יסתעפו אצלנו הסעיפים של המחשבות הפוריות,
 המתגלמות באותיות, ובהברא בנו האותיות, יתגלו
 הנקודות ממקור המחשבה הקודמת להם, והמעמים
 יתגנו מאותו המקור העליון. ששם שרויה היא
 המחשבה הקודמת המחשפת את האותיות, שהאותיות
 עצמם בניתוחם קימים שם בצורה אידיאלית
 מיוחדת. מתוך הביעה עליונה זו הרינו באים
 למדרש האותיות, שיביאנו להארת הנקודות,
 והמעמים, ותגיהם יזהירו לנו את אורותיהם.
 והתיבות והמאמרים. הפסוקים והספרים יפיצו
 עלינו את קרני הודם.

האותיות.

„אלף“

האלף מעיר בנו את המחשבה של הראשית, ההתחלה הקדומה. אנו צופים את גדולתה. והננו משתוממים. על יקרת חזיונה. היא אומרת לנו אומר סלה. להקשיב. ללמוד, לאלף. האולפן זהו תרגום הלמוד. יודעת היא הנשמה שכל הבא בלמוד איננו מקורי. מקורי הוא הרעיון הפנימי שאינו מבומא. שהיה יהיה נחלת העולם ביום הגדול שאיש את אחיו ואיש את רעהו לא ילמדו עוד לדעת את ד'. כי כולם ידעו אותו טקטנם עד גדולם. הלמוד הוא תרגום, אחוריהם של הפנים המחשביים, לא הערות הנשמטית כ"א תרדמתה, זאת היא תורת הוראת האלף בשמו, ביטוי הקרוב לאלף המספרי, יביא אותנו לחשוב ע"ד מדרגת המספר הרביעית. יחידות, עשירות, מאות, אלפים, ההגיון החתום, ההגיון המחשבי, ההגיון המילולי,

וההגיון הנשמע. הלימוד יבא במערכה הרביעית
בההגיון הנשמע בכריית האזנים. מדרגה הרביעית,
שריבויה היא מיעוטה, היו"ד העליונה של האלף
מזכירה אותנו, את העושר את הריבוי המבומא
ביסוד המספר בהתרבותו, שממנו אנו מצירים את
כבוד הגודל של האחדות של ריבוי וגודל האצור
בו. מתוך העושר של הריבוי שבא מצד הגודל הנושא
בכחו כל ריבוי, כל עוצם, וכל מתרבה, וכל מוגבל-
מתוסף נובע ממנו, זה אנו מתארים בהיו"ד
התחתונה, הריבוי הממשי. והיחש הנמרץ שבין
הריבוי המוחלט שבסוד האחדות המעולה המוחלטה,
ובין האחדות המוגבלת, המצבת דברים מסומנים
בגבוליהם. איננה נגיעה ישרה. לא יוכל התוכן
המוגבל לגעת באותה העליונות המתנשאת ממעל
לכל גבולים ומצרים, כ"א מתוך היסוד המזהיר
שכל נקודה לא תסמנהו. תצא תכונה קוית
אלכסונית, המתחילה מהשמאל של העליונות
כלומר מאותה התכונה של הכח הנשגב שיש
בהעליונות הצחה למעט כחה להאפיל אורה כדי

שתהיה נראה ומבהיקה לעיני כל מוגבל ונתפס
 בציור והכרה. מזה תצא הנהרה, וכל אשר תשפיל
 לרדת היא יותר מימנה כלומר יותר מתגלה ברב
 עצמה במערכות התחתיות, ובמעבר אלכסוני זה
 יגע התוכן העליון של הריבוי המאוחד מצד אחד,
 מנע דק וקלוש, המספיק לפי עוזו החיים שבו,
 למלא הכל חיים ושפעת מציאות. ומהצד התחתית
 יגיע לקו אלכסוני זה התוכן היותר מוזקק ודק
 מהריבוי המתרבה, המוגבל והמתפצל לענפים אין
 קץ, הבונים עולמי עולמים אין תכלית, וכולם
 מתאחדים בחשיבה אחת, ויאיר ברק אור של
 ראשית האורים, האלף בתכניתו המכתבית. א.
 וההכרה הכהה התרגומית האולפן הארמי יגיע
 להלמ"ד הלשון קדשי ושניהם יחד ישחררו את
 המבטא. יתירו את הכח המילולי ממאסרו. והיה
 לפ"ה, אשר בכל זאת עודנו אסור ברום אחדותו
 הדוממת, האומרת פ"א באלף תחת הפה הההית
 המבלטת, האלף בצורתו המבטאית מצירת לנו את
 סמל השור, בהמת הכח והעבודה, בעלת העול,

שמכחה יבאו התבואות המחיות, ורב תבואות בכח שור. כל העו הרוחני המהוה את המון הציורים הבאים ומסתעפים כלול הוא בכח הצורה ההתחלית בה הכל. וכח גבורתה מתגלה ביצירות הפרטיות, ההוות ומתגלות, אחד לאחר למצא חשבון.

„בית”

בית, אחרי שיש תוכן, שישנה צורה ראשית הרי כאן הפארת אדם לשבת בית. צריכים כבר להכין בית קבול אל הצורות המתהוות, אל המון החיל הבא ושומץ. הסיכוך והאטימה הפועלים שלא תופיע האורה בשפעתה הצורית המופשטה הם הם הגורמים לחומר שיבנה, לבית קבול סגנוני ותכסיסי שיתכונן. פתיחתו של הבית איננה מול האלף, לעומת הצורה המופשטה, הכוללת כל בקרבה, כ”א לעומת הרכוש הבא, המוגבל עכ”פ באיזה מובן, עד כדי להכנס בתיאור וחשבון, עבים וחוקים הם המחיצות החוצצות לעומת המעל והתחת, ממעל לכל גבול הרי התעופה הרוממה שרויה בלא גבול ומצר. ומתחת לכל גבול. הרי

הוא ג"כ כממעל לכל גבול, הרי גם שם התעופה
הרוממה שרויה בלא גבול, אין המעל והתחת
מתיחסים לערכיהם כ"א במקום שהגבולים שולטים
שם. ולהציב המעמד שלא יחדר האור הבלתי
מוגבל ויטשמש את כל הצורות האפניות המוגבלות.
לזה צריך בנין איתן, חציבה חזקה, כמין מעויבה.
אמנם גם להגביל את הגבול מצדדיו הננו עסוקים.
אמת הוא שפונה הוא התוכן המגביל את הגבולים
לההמון הרב של הנגבלים, אשר שטפו ויבאו
כשטף מים. אבל לא כל הנגבל מתגלה בצורה
הויתית, וצריכה להיות מחיצה דקה החוצצת
ומעכבת גם את כח חלוש זה, שלא יחדור במקום
שאינו ראוי לו. הציור אשר ישאר בתעלומה, בעומק
הדממה יאוי לו. להתעכב ע"י מסיפס, מחיצה
דקה, מבלי לחדור אל הגבולים הצריכים להצטיר
ולהגלות, לא ממעל ולא מתחת לכל המוגבלים,
הוא התוכן המתעלם בעומק הסוד ההויתי, בצדו
ובדרגתו של כל המתהווה הוא עומד, אבל מעוכב
הוא, וגדר של שושנים מעכבו מלפרוץ פרצות.

במנך ערמת חטים סונה בשושנים, מחיצת הבית
הימנית הדקה.

„גימל”

אחרי שבאו התוכנים של ההויות לגבולם. נערכו
המשקלים אלו כנגד אלו, ומציאות המשפט, הגומל
גמול של מדה במדה בא והתגלה, גם יתאר שאלו
אשר היו כיונקים משדי האם. קשורים אל היסוד
המחיה בראשית ההתגלות של כל היש. נגמלו
ונעשו עומדים בתוכן מיוחד לעצמם, מתגדלים
מתוכיותם ע"י תנועתם העצמית המכוונת, להיות
מקבלים את הופעת השפעה ההויתית ממקור
החיים הראשיים. ממרומים. מעילוי הדרגות עד
תחתיתם ירדו המצויים כפי תיאור החלק של
הצורה הו"ית שבאות. ובשפלות התחתיתית במקום
אשר יצערו ויחשכו הענינים המזרחים במדתם היותר
מצומצמת. יחל הריבוי המספרי בצורתו המוגבלת,
בצורה שעתיד להראות ריבויים שאין מקורם
האחדותי ניכר בהם, בגילוי והארה. עקב הגימל

שבתואר היו"ד. שמגע דק מחבר אותו אל החלק התחתיתי של היו"ו, התיאור אשר להתפשטות של הצורה הגשמית שבבעלי חיים הרגילים, המבטאת במראה הגמל, ציור הכבדות הגשמית, והכמות העבה, מוצאה פה מקום להתאר. כי ירידת ההדרגות הן הן הגורמות להתגלות החמרית. גניזת האיכות היא הגורמת להתגלות הכמות, שקיעת האורה, מצירת את המחשכים, והגרעון מביא את התוספת, שכל המוסיף גורע. הירידה הזאת מביאה היא ג"כ את ההבטאה מה שאין המחשבה הברורה מרשה את התגלותה והגלמותה. גי, עומק, מל, דיבור, כעין החשמל, עתים חשות עתים ממללות.

„דל'ת"

הדלת השכלית. פתיחת ההשגות העליונות, הבלתי מוגבלות קשורה היא בכל המוגבל הקצוב. הדלות. העניות של השפעת היש שבמציאות המוגבלת, זאת היא הגורמת שיוכלו היצורים המוגבלים בכח השגתם לפתוח את הדלת וללכת

מחיל אל חיל. הדלת היא ג"כ מרוממת, ושואבת את לשר החיים ממעינות התהום העליון, דלה, דלה, ע"י המון הרשמים הגשמים במקומם, וע"י כל מוגבל בכלל. הדל"ת בשני קויו, יתאר את הכמות ואת האיכות של העולם המוגבל. האיכות זהו תוכן העליון היסודי המעובה, החוק במציאותו, אשר קצהו הימני. כח העז שבו המהוה ומחיה, מחולל בחילו את הכמות המתרבה, משאיר הוא הקו הכמותי את היו"ד מלאחריו. היסוד המספרי, הבח המרבה, עומד הוא ומנצח, על התוכן הכמותי, מתוך החיל של התוכן האיכותי, וההווה המוגבל הולכת ומתגדלת, הדלת הננעלת הולכת ומתפתחת, הקו הדק הוא התוכן הממועט, הכמות, ההולך וגמשך משפעת האיכות שהיסוד המספרי האיכותי נותן בו לשר החיים וכח ההתרבות.

„ה'א"

שמוכנים הם הציורים אחרי הגבלתם, שהם ראויים להיות מושמים לנו [כבר לפעול בהם,

עליהם, ועמהם, תורה לנו ההא בביטויה, הא לכם זרע, כח פועל מפורד, כח בדול בלתי מחובר בעצמיותם של התוכנים המוגבלים בא ומצטרף אליהם. ובהצטרפות זו, הפעולה ההכנית נעשית. הכח הפועל הרי הוא הבסיס העומד בשמאלה של הפעולה לא את המקום העצמיותי הימיני הוא תופס כ"א את המקום המקרי הצורתי במובן צורת הפרט, אינינו גבול וכלול בתוכן הציורים עצמם כ"א עומד הוא מנותק מהם, ופועל בקרבם. הוא כולל בקרבו צורות שונות לפעמים הצורה האיכותית המספרית, ולפעמים הצורה הקוית הכמותית, תבנית הוי"ו או תבנית היו"ד רושם המדידה, או המספר, הנכלל בתוך הצורה הההית, להשלימה ולשכללה.

„וי'ן"

התוכן המדידי, בכל מהותו מתפשט הוא למטה למטרתה של התאחדות התוכנים, הציורים המוגבלים, וכל הסתעפותיהם, בחבור הזה שהוי"ו

בהוראתו השמית, והגלמית מורה עליו, הולך משך החיים ומתגלה, החלקים המפוזרים שבצורות גולמים מוצגים, מתארגנים, ושפעת החיים הכללים האמיצים הולכת ומזדלפת בהם, ההוראה המילולית הדקדוקית של הוי"ו, נושאת עליה ג"כ את התוכן של החיבור והאיחוד, היחשיות וההצטרפות המביאה את ברכת השלום, בכל דבר שלם, ששלמותו באה מקיבוץ כל חלקיו והתאמתם יחד. המתעלה על סגולת הזמן ומערבת את העתיד עם העבר.

„זיין“

כשהחיים באים למציאותם, כבר רבו נגדם המונעים והמפריעים היחושים המדויקים הם כ"כ משוערים ומכוונים עד שכל הפרעה קלה של איזה יחש וערך כבר היא מעכבת, משבתת את החיים, ונוטלת את הדר זיום, ע"כ צריך הוי"ן לבא, הכלים שהמלחמה נאסרת על ידם נגד כל מפריע נגד כל אויב ומתנקם, הנצחון המלחמתי, השארות

החיים בצביונם המלא, למרות כל המון מפריעיהם, אינינו לקוח מהיו"ד האיכותית בהתפשטותה כערך הו"יו, לא התפשטות, האיכותית תכין את הנשק, את הכח לכלות כל מפריע, כ"א מהיסוד האיכותי הבלתי מתפשט, המרוסם בתוכנו, כשהוא לעצמו, שממנו מושקפה היא ההורות של כל רע. מתוך מרכזו יבנה הזי"ן את מערכות בנינו, והתכונה הלוחמת, היא בעצמה ג"כ, תכונה מכלכלת וזנה, נותנת מחיה לכל הערכים הצריכים להיות מתכוננים לבנין העולמים וכל תולדותיהם.

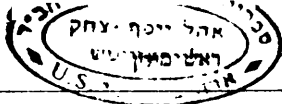
„חי'ת“

השבר שבא בציורים המתנגחים זה בזה, אידיאלים הסותרים זה את זה, זאת החתת, המחתה, באה בתחילת השכלול בתור הקדמה לבנין עולמים שלם ונהדר, שני זיינים זה לקבל זה, מחנה מול מחנה, הזי"ן של החיל ההורס, ולעומתו הזי"ן של מחנה הבונה, המהרס את ההורס, מתאחדים יחדיו בהתנגשותם, וההרעשה הוה, המחתה מתגלה,

והרעיון העליון מחבר את הזיינים יחד, ברום עולם, יושב סת, הגיון נורא, חושב מחשבות ועצות מרחוק, שם החי, שם החיות, שם יחש החיים אל כל אשר חיים בו מפבים, חית תוריד עדת ענייך, עז המלחמה, והמלחמה נגד המלחמה, מהוה את החיים בכל ערכיהם ומובניהם, בכל סעיפיהם והסתעפותם.

„מי'ת“

אוצר הטוב מתמלא, הפרטים כולם מהמלאים בסכומם, מוכנת היא כל המחנה של הפרטים האחרים להכלל בהכלל המספרי, ועולם ההכנה, בכל עשרו וטיבו הוא מעומד, סמל הטוב הגנוז, התפשטות החיים מימינו. הוי"ו הימיני עומד חמוש ושבע בשערת טובו, הפרטיות אינה מוכרה כ"א בפנימיותה ולעצמה, לפיכך לא יתרבו השמות העצמיים, והסקירה העצמית הפנימית גונזת את הטוב, וכופפת את ראש הוי"ו בהמשכה אל תוכה, עומד הוא הוי"ן כח חקרב והמלחמה מעבר

מוה, וכח המכלכל ומזין מעבר מזה, בצד השמאלי, שומר את איצר החיים, והתוכניות הפרטיות, מכל אבוד וכליה. מכל צר ושוסה. חזק הוא הבסיס התחתיתי השומר את ערך החיים של הפרטיות, האחרים, בין מצד המחויב, בין מצד המשולל, שלא ישקעו בתהומות האפלה. ושגם בידתם, ירדו ירידה שהעליה היא נוחה ואפשרית, מיריד שאל ויעל, והעליה כובטחת היא, מפני שבאמת כבר ערוך הוא הבסיס החזק השומר מירידה תהומית, שנשענים עליו, יסוד החיים, המקשר יהמאחד. ויסוד הווי"ן השימר והלוחם, והבל עולה למכון ההשלמה המספרית בפרטיות. שטובה נעלם בפנימיותה, וביטויה ג"כ נעלם מכל הוראה מאתנו, אף כי בטח יש להצלצול הוראה כמוסה, אבל מתאים הוא ג"כ עילום השם בתור ביטוי גלוי, למחות התוכן החבוי של המי"ת.

„וין"ד"

הגסער בשלמותו בהתאחדותם של הפרטים כולם, בכללותם כבראשית היותם, באחריתם.

מצין את תכונת היו"ד בציורה הנקודתית, צמצום
 וריכוז, נגיעה ציורית. והתעלות אל מה שאפס
 בִּי כל תואר וכל ציור, והציור בעצמו הוא רק
 דמות אפיסת ההכרה. נקודה שחורה שאין בה
 שום חישוף של לובן ושל בוהק, זהו האוצר
 הנשגב, שכח היד הפועלת. מתמלא בגינו באוצר
 החיים, והמשכת התנובה העליונה, שמבטאת את
 הביטוי של היו"ד, הנקודה הקו והשטח. שהם
 מתגלים בהדרגה בהבטאת היו"ד בהתגלמות
 מבטאו ע"י היו"ד הוי"ו והדל"ת שבו, מנרים
 שהולכים הציורים פה ונגשים כבר להגלמת
 המפעלים, ליצירת מפעליות, המזרחות מתוך
 השיגוב המופשט הנשגב והעליון מכל רעיון,
 ההסתעפות לא באה עד הציור המעוקב, כי אם
 עמדה עד הנבול של השטח, להודיע כמה רמו
 ושגבו ארחות המפעלים בהייתם עומדים בציגובם
 הצורתי אשר בהעמדה הרוחנית, כי כל הנבלה
 חמית לא תנע בה, כ"א במגע היותר דק וקלוש,
 המתקרב אל ההויה המנושמה שתחתיתה היא

רק השמחיות הגונית. שמראה העין, רק הוא,
יכול להקשר בו, אבל לא תפיסת היד.

„ב'ף“

באים הם המהותים הנערכים זה לעומת זה,
בכל צירוף כללותם ובכל יקרת ערך פרטיותם.
לידי הצטרפות ערכית, שהכ"ף המקבלת את תכונת
המשקל, וההערכה המשוה באה לפעולתה, יחד
עם הפעולה המכנית, המתגלה בכפיים, שראשיתה
היא הכפיה המכרחת את ההתפשטות הכחית של
ההתהוות להתגלם בצורה ידועה, בתכונה מדויקה.
ע"פ החפ"ן, והמגמה היסודית, הכ"ף בצורתו, כח
המפעל לא הנתוח של הפעולות המתפרדות ומהוות
ומתגלמות, בפרקיהם השונים והמחולקים, כ"א
הופעת הפעולה, והזרחתה בשטף חייה, שהיא
הופעה אחת, מתגלגלת בכל אופניה, תופסת
את הרום ואת התחת, בתפיסה חזקה ומעובה,
חוצצת בפני הימין בחציצה דקה, מה שהוא מסינה
של ההופעה הפעולתית אלא שהוא מנוע מלבוא

ולתחומה, הרי הוא נגדר במסיפס, דיה מחיצה קלה כמחיצת הבי"ת הימנית, אבל הרום והתחת בחוקה הם חוצצים, ההפרדה מצד העילוי, או מצד השפל שלא להכנס בחוג המפעלים היא איתנה, ועמודית, חסינה כחוסן השמים, ומוצקה כיציקת הארץ, אמנם מה שלא התגלה בהמפעלים. ועתיד להתגלות, מה שהוא בכח ואינו בפועל, על זה פתוח הוא פתח הכ"ף. הכ"ף יכנים בתוכו במשקלו ובעצמת פעולתו את כל תנועת כפים אשר יבואו. אשר יקומו ויעמדו, מראשית עד אחרית לעדי עד, כל הטכניקה בכל מעמקה, כל הבינה היתרה של האדם שהיא מעין דוגמא שלמעלה.

„למ"ד"

באים אנו לאותו המעמד, שההקשבות העצמיות כבר נגמרו, כל מה שכל מצוי משיג וכל אידיאל חי מקיר מרוחו פנימה, לציר ולפעול, להוות להרחיב, להפרות ולהוליד, כבר בא ועומד על

מכוננו, ומתחילה היא ההתרחבות הציורית מתוך הספינה שכל נושא סופג אל תוכו מחוצה לו, כאן באה כבר כריית האזנים לכלל עמדתה, והלמ"ד בא לסדר את ארחות השפעותיו, מקבלים הם דין מן דין, ארחות חיים, ורגשי חיים, הדרכות תבוניות, וציורי דעת. שפעת חפצים והמון רצונות. הלמד, בצורתו המתרוססת מעל השיטה השוה, מביא את הרעיון החיפושי, המתרוסס למעלה למעלה. לתור מה שהוא מעל לרוחו והכרתו, רצונו ועמדתו הפנימית המהותית, אמנם ההתנשאות הזאת תמיד גורמת היא שהצד התחתיתי של תוכני הלמד גם הוא, יתרומם עב"פ הרמה אלכסונית אל על, שאיפת ההתנשאות לצייר ע"פ הנשגב גם את הציורים התחתיתיים, ולהתאים את הסדרים ע"פ הרוממות, הנשקפת בתחום הרום, אחרי התעלותה של הצפיה למעלה, מבולטת היא בנטייתה הרגלית של הלמ"ד, הקו האיתן שהקוים המתפשטים ממעל ומתחת נמשכים ממנו, מלמדנו, את היסוד הקמורי הבנוי על איתניות ההבדלה שבין הרום

והתחת, על יסוד הכרת הערכים והבדלת התוכנים
 למיניהם וסוגיהם, ההתרגלות שביסוד החיים
 ההולכת בכל יצורי עולמים, ועולמי עולמים, שיש
 לה עסק עם מורשת דורות, ומורשת עולמים, השמה
 את אותותיה אותות ברשמי החיים השוטפים
 מדורות עתיקים, ועולמי עולמים חולפים, הרי הם
 כולם נשואים וכלולים ביסוד הלימוד שתכונת אות
 הלמ"ד בעז גבהה וחסיבותה מצלצלת כפעמון
 ברוחה, בקול עז, הנושא בחילו הכביר את כל
 המגדלים הפורחים, באויר המצוחצח, של הרום
 העליון.

„מי"ם"

מזיגת הענינים המצוירים זה בזה, שטפס הכללי
 אחר שהוכללו צורותיהם הפרטיות בשטף הכלל
 הגדול, העתיד לעשות מאמר שלם מהמון נקודות
 מחשבויות, ומפעל ויצירה עולמית, מהמון כחות
 כבירים בודדים אין חקר, כל אלה יגלה לנו
 ה"מי"ם בביטוי המי"ם, הלימודים מתגלמים

התגלמות מחשבתית, חונים איש על דגלו בציוריהם, מתגברים כל אחד בחוגו בשיטתו ובמהלכי אידיאליו ורזיהם, וכולם הולכים ומתמזגים מזיגה רוחנית לנהר פלגים, של שטיפה שכלית רצונית מתאדרת, מקולות מים רבים אדירים משבריים אדיר במרום ד', המי"ם בצורתו המכתבית, בציור של הרכבת בית וכ"ף שבחלקו הגדול הראשון הימיני, מורה פעולה חפצית ומחשבתית פועלת ועשירה בכח הכפי שבו, קיבול לרשימות עליונות, המתגלות ע"י המפעלים, מצד הביתיות התחתיות שלו, התאחדות המפעל והרישום האצילי של קבלת ההארה השכלית מראש צורים, ע"י שטף החיים ממקור העצומתם שהוא מתלזה אליהם בצורתו של הוי"ו הסוגר, המתחבר אל החלק היסודי של הכפביתי שלו, אשר באומץ הויתו הימינית, כולם יחדו יעשו את עז המאמר שימצא פתח לשטף האורה המוסגרה, בתוך המפעליות, והרישום האצילי, לחדור מחוץ לחוג המגביל את הוית המאמר וערכו, ומלמעלה מגע דק וקלוש מחבר את

שטף החיים העצמיים אשר יתגלו בתור תוארים צדדיים, הצד השמאלי שבההווה, ויחברו לעצמיות יסוד המאמר בכבוד גבורתו, ופתיחה עליונה תשאר, שבה תתפרץ אורה עליונה, מהאור הבלתי נמצר החופף על כל הרשום, על כל הנכתב, על כל המתגלם ונכנס בכלל ספר וסיפור, עז גבורת המאמר בהמון ערכיו וצורתיהם, והחיים והמפעל והקיבול הרוחני, יחד בהשלכם עושים הם את המזיגה הרוחנית, הנותנת מקום לשטף, לנהר הילך והומה לחיים רוחניים שכליים רצוניים בהמון עולמים שמרוב עזם יוכרו אך בשטף הכללתם בריבויים ותעצומתם כחק המים ושיאם.

„נר”

הנר במבטאה מפנה היא את הגיונו, אל אור החיים אשר הוא מודרך בנקודות המיוחדות, מאוצר השטף הכללי יסוד המיס”י, המושגים הציורים, החפצים, והשאיפות, בהמזגם יחד, בהתנשאים למרומי ההכללה, בהקבעם בצורתם

השוטפת וההומה, הרי ההארה הכללית עומדת
 בה באפס תפיסה פרטית, ומכח הצורה האמיצה,
 נקודות חיים רבים לרבבות אין מספר מתגלים,
 דגי הים, בתואר מעורפל הנם מתראים, בשפת
 ההרגום השואבת את אורה מהמקוריות האיתנה,
 מתגלה תוכן הדגי. הנו"ן התגלות החיים המרובים,
 מתוך האוצר המזהיר כולו באור נגהות מרובות
 מאוחדות ומאורגנות ממחיות למזג אחדותי מלא
 שמש ועז. מכריחה היא את החיים לעמד במלחמה,
 בכלי הלחם בזיי"ן, מלחמות ד', בעולם המדע
 והמוסר, בהיצירה הרוחנית, ההגיון והשירה, וכל
 פאריה יציזה ופרחיה, זאת תבליט צורת הזיי"ן
 שבנו"ן בראשה, והצד הכפי שבתחתית הוא יורה
 לנו לא את ההשלמה המפעלית, והגבלתה, כצורת
 הכ"ף השלמה, כ"א את הכח המפעלי החבוי
 והאיתן שהוא נמוע בעומק החיים, העושה ע"י
 ההכשר אל המפעל את כל מהות צורתם, להמון
 רבה של רבי רבבות סוגי סוגים של עולמי עולמים
 אין קץ. תיאור חמשים שערי בינה. מקור יצירת
 הנשמות.

„סמ'ך“

סמיכת המציאות הרוחניות והחמריות שבה בכל ערכיה, היא בהסגרה בגבולה, בהיותה נשמרת מבלי לעבור חוקה וערכה, זאת היא עמדת הסמ'ך בצורתה בכתב, ההגבלה החזקה, המקפת סביב, מבלי תת מקום לצאת מתחומי ההקצבה המציאותית, ברעיון וברצון, לא למעל ולא לתחת, לא לימין ולא לשמאל, אינה בעצמה ערך לחיים ולמציאות, ההגבלה היא תמיד שלילה והעדר, אבל הגבלה זו מוכרחת להיות חודרת בכל הויה מפורטה מאיזה ספירה שתהיה, כי בה תופע הנהרה של הצמינות המציאות הנשארת סמוכה לאותו התוכן, והחלק המיוחד שהחיים קולעים שם את מטרותם.

„עי'ן“

הציורים והמושגים, אחרי הסגרם בתחומם וחוגם, אחרי הסמכם בסמיכה חזקה בגבול, מהותם הם מוציאים אז את הבהקת אורם אל הפועל, אז העין

הרואה יוצאה ממחבואה, והראיה בכל גוניה מתחילה לפעול את פעולתה, שטף החיים אשר בהוי"ו, עז ההגנה, וכח הקרב אשר בהוי"ן, אינם מתחברים פה בשרשם האידיאלי המחשבתי, רק בבסיס המעשי המגמתי, השלילה שהיא זורה את כל ההשפעות החיצוניות, את כל ההופעות הממשטשות את הבירור המפורט של הנושאים, הרצוניים והשכליים, בכל דיוקי אופים, ביסוד זיינ"ה ומלחמתה מצד האחד, ומצד השני האפנה החיובית של המציאות והישות, ששניהם מוצאים בסיס לרגליהם בהגבלה התחומית שמעבר התחתית, למנע את המחשכים, לעכב את הירידה את ההשתקעות בתהום התוהו והכליון, בתהום ההתפוררות והאבקיות, הם הם הגורמים את הופעת כח העין לצאת לפעולה, והראיה הכללית, את כל היא רואה, אל ראי, הכל מוצג בכל הדיוק, בכל העמדה והחטיביות, לא השיג יד הכליון לבחד את הראיה, הבהירה הכוללת, שכל הפרטים בה חיים חיים איתנים ונוצצים בעושר בהיקותם.

"פ'א"

מתמלא הרוח מלא אוצרו, מתכנסים התארים והמתוארים, הציורים בכל סעיפיהם, המון המאויים לפלגותיהם, הפרטיות כולה בכל עשרה, השטפיות הכוללת בהמון גאונה. האורה מבהקת, והעין סוקרת הנשמה מלאה היא עז, רוחה כביר ומעינותיה מתגברים, אז בא הפה למעמד השתלמותו, המבטא לוקח את מקומו, והמילוליות מתחילה להיות מקשקשת בצלילותיה, הפ"א במבטאה תזכיר את הפה המדבר, המכיל את אוצר הניב, את השפה לכל עשרה ואוצרות מכמניה, שהם מתאדרים מתגברים ומתפלגים בהמון רבה. לארצות וללאומים. לעולמים ולמהדרותיהם, גבורת הספר של היו"ד, אצורה היא בתוך כח הקיבול הרוחני של הבי"ת, וכח המפעל המעשי של הכ"ף שנתנו שניהם מהודם על היסוד הראשי של התמונה הפאי"ת, וע"י כלי הרעיון ויצירת המפעל, מוציא הרעיון המספרי את כחותיו המרובבים, והבנינים משתכללים,

מתרחבים בתוך חוגם ומכילים את התחמתם,
האומרת, עד פ"א תבוא ולא תוסיף.

„צד'י"

נרדף הוא הצד"י במבטאו הנסמך אל הקוף
הבא אחריו, להיות מבוטא בשם צדי"ק, מ"שג
הצדק, בכלליות ובפרטיות, הרי הוא משתכלל
בקיבוץ הצבעים כולם בעריכת כל הכחות כולם
על מכונם ועל סדרם, במקומם ושיעורם, הצדדיות,
הרשום של היחש של כל נושא בכל ערכיו אל
מה שחוץ לו, החפץ הפנימי שהצדדים כולם של
כל מושג, של כל מצוי והוה, שהם הם הנוגעים
בהעולם החיצוני הם יהיו יחושים מלאים צדק,
וצדקת ד' תגלה בכל עולמים, ובכל תכונותיהם
הנועותיהם והופעותיהם, מילוי זה והרכבה זו
מצינים את מלא הצדק האיש, אור היסודי של
צדיק יסוד עולם, שהתהוות רצון מלא יפעה זו,
היא בנין העולם כולו שכלולו ותקומתו, החיים
הנקודתיים המסופגים מאור החיים השוטפים

הכלליים עם כל מלחמותיהם, ונטייתה של המלחמה, וכח הוי"ן, אל היסוד של אור החיים ומגמתו, לא אל המיתה והחרבן שהיא שאיפת הרשע, יגלה לנו הצד"י בתמונתו, תמונת נו"ן, ספיגת החיים, סמל ההפריה וההתגלות החיונית מתוך השטף המלא של התמונות כל הפרטיות אל הכלליות האיתנה, מקולות מים רבים אדירים משברי ים, אדיר במרום ד', הוי"ן נמשך הוא אל הנו"ן מתעקם הוא ובא אל חיקו, והבסיס המעשי, המתגלם בפועל וביצירה של הצדק, הצדקה והצדיק, בכל צדי צדדיו, בכל יחושיו וקשוריו, הולך הוא ומתגדל, מתארך הוא המעמד התחתית, ותכונתו מתגדלת, חזק הוא הבנין השומר את כל העומדים עליו מירידה תהומית, יראת ד' מקור חיים, למען סור משאול מטה, ומגדל עז שם ד', בו ירוץ צדיק ונשגב.

„קו"ף"

בכל המון ההויה, המלאה עושר כחות, רבי רבבות הנועות, רצונות כבירים, עולמי עולמים

לאין תכלית, שהשפעת החיים הולכת ומפעמת בהם, בתכונה מקורית, שכלית, חפצית, מהותית, חיית, בא אור התולדותי שמבהיק ממנו כדמו נגוהות השפעיות, שמקור החינוך, התרגול המורשה, וההתהלכות הדורית, התקופית, העולמית נובעת משם, זאת היא תכונת החיקוי, הנטיה שההתייחסות בתואר המעמד המושג ממעל להגבו המוגבל של היש המפורט הנערך בערכיו המיוחדים הקו"ף מחקה הוא את האדם, והקופית האנושית היא הצטלמות החיקוי החודרת בכל השטח הפועל בכל השדרות לפי ערכיהם, החיקוי הממשכלל את הישות הוא מקור הפאר וההתהדרות המעלה את כל שפל אל רום, מכון המנהג המובים, והקבלות היקרות שהן הולכות משרי וקולעות אל מטרת רוממות צביונו, הקופיות הרע היא ההריסה של החיקוי שאינה לפי התוכן העני והכונה היוצרת, החמושה בעדי הצדק המוחל הציורים והנושאים, ההויות והתנועות, הרצונ האידאליים והשאיפות, כנחל שומף הולכים

ומתגברים, באים בתוכיותה של כל נשמה רוממה,
 גורמים לה את מטבעתה המיוחדת, שוטפים הם
 "כ ממעל לכל רוח כהה, וחודרים דרך הפגשה
 אל קצת מנימיה, והקופיות באה, שמתחלקת
 לפלגותיה, הקופיות המורידה, המסתפקת בחיקויה,
 שלא תרומם למעלה, לא תדאג על שמחיותה, ולא
 תרים את רוחה אל ההתעמקות הנשמית במעמק
 לעין החיים, והקופיות הקדושה המעולה ומפליאה,
 תחילה מהתנסחות שבלונית, ועולה ובאה,
 תגדלת ומתרוממת עד לכדי חידור פנימי פנימיות,
 קור קודש קדשים, הכח הכפי מוכן בתוך
 ההתקפה הצורית, המפעל הוא קרוב להעשות,
 זרעיון, כח הפועל המחשבי, והציורי מנותק
 הוא מבחה של ההתקפה הכללית, הבנויה על
 סוד החזיונות כמו שהם מפיצים ממקורם, וכח
 יעל מופרד זה, הרי הוא חודר בכל השטחים
 רד למעמקים מפלס לעמקי התהומות, וקורא
 ובו שובו, שובו בנים שובבים, מתנוצץ קרן אורה
 תוך כח הפועל הכללי, המרוה מתוך ההמון

הרב של ההעתקות הנפשיות, הכחות והרצונות שטופי הצורות, והמית התנועות וגליהן, ויחד עושו את התמונה הקופית במכתבה, ומכריעות אותה לכף זכות, והיה קודש.

„רייז“

הקופיות, ההתחקות, שהוא יסוד ההעתקה ש הציורים, המושגים, הכחות, המפעלים, והתנועות המשפטים, השאיפות והאידאלים, ממרומי מקוריותם לתחתית המשכת החיים והמציאות בחוקיהם, היו גורמת, שאחרי הכח הכללי הזה יוחל כח מתחיל שדרת ההעתקה מתחילה את כחה הסידור בצורה תרגומית, תרדמית, אחורנית, הרי"ש ה הראש העברי מתורגם, מקומו אחר הקו"ף מבוז הוא לו, הוא איננו משך את משך החיים ממקומו כהו"ו, המכונן את היו"ד הצורתי המספרי ומוש אל השדרה הגבולית וערכיה, אבל הוא בונה א בנינו המבוסס על יסוד ההעתקה מתחילת מעשיו מבצר את מקומו בבנין הקו העליון החוצץ ין

בין האורות המקוריים ובינו, וממשיך בכח זה עצמו, את תעופת הכח המפעלי בחוגי המעשה ופרטיות הבנין, ומבטא בזה יפה את מהותו במבטאו, ותמונתו המבתבית, ובהנזרו אחור מיסוד ההעתקה המעולה, התוכן הקופי המטוהר ונאדר בקודש, הרי הוא שורש הרשע, המוכן להשגב ישע בשובו אל על, טוב מאד זה יצר הרע.

”שׂי”

מזכיר הוא בתוארו ובשמו, את השן, הכלי המבשיר את החיים למפעלם והויתם, דוק בכבי ותשכח בנגרי, העיכול הראשון, הצועד להביא את כח החיים אל היצור פנימה, שממנו הכחות הפרטיים מסתעפים, והולכים ונמשכים, גם היא השן האוכלת המכלה, אכלה ומדקה, המחבלת והורסת, מזוינה היא בכל הצורות ההייתיות הכלליות, היו”ד, האידיאל המספרי, תוכן הריבוי, ההתרבות וההתגדלות הכמותית הקשורים ביסוד האיכותי, המכה ואומר גדל, נמשך הוא בחילו

הגדול, לצורך הסתעפות הכחות הבונים והסותרים
 למפלגותיהם, הוי"ו מושך הוא את משך החיים,
 אל כל השדרות, לפי חילוף מהותיותיהן, בגודל
 ובקוטן, בהגלמה, ובציור, בדליגה ובאטיות,
 ומשמאל הוי"ן שומר את המשמרת, לוחם ומהרס
 את כל כח מבלה ומהרס, העומד לעומתו, כשהוא
 לקוח מיסוד הצדק והנועם האלהי, ומכתת ומשבר,
 את כל טוב ואושר, את כל יישר ועילוי, כשהוא
 שוקע בתהומות השקר והדמיונות המתעים, ביסודם
 התחתיתי הרי הם מתאחדים, פונים הם למטרה
 היסודית של הבנין היותר תחתי, ההגבלה היותר
 זעירה, שבשביל ההשלמה הכללית הרי היא
 מוכרחת לצאת אל הפועל בצורותיה השונות,
 שהבנין וההירוס שניהם בכל פרמיהם משכללים
 אותה, וע"כ בונה היא את בנינה בכל גוניה,
 צועדת בגאונה בתוך, ופונה היא לימין וגם לשמאל,
 וכל פעל ד' למענהו.

„תי"ו"

הרישום החיצוני, נובע הוא מן הצורה הפנימית,

מן המהות המוגבלת, המקבלת את אור חייה,
 עמדתה, והיותה, מן המהות הרחבה החפשית
 המרוסמת, ברום אידיאליותה, הדרגה היותר
 מאוחרת, הנסמכת על כללות כל הכחות הנושאים
 והציונים המתגלים, היא עושה את התי"ו את
 הרישום החיצוני, שלפעמים מתגלה בו כל החיל
 והחוסן, ולפעמים מתראה הוא רק בתיאורו החיצוני
 ברשמו הבולטים מלבה, לפעמים דגוש ומלא,
 ולפעמים רפה וחסר, והתי"ו במצעדו האחרון
 עושה היא את כל הרשמים כולם, איננו מחסר
 דבר, בשפלי שפלות, בברוסמי רוממות, מתעבה
 הוא באחריתו, הולך ומתעקם בעקב שמאלו, ככה
 הם תוארי החיים והרצון, ברדתם מיקר שיניבם,
 הילכים הם ומתעקמים, וסוף הכל להיות חוזר
 למיום היושר הקושט והאור, הקודש והטוב,
 ולהיות מבלש את החיתם הנצחי את האמת,
 חותמו של הקב"ה, וכאן באה ההויה לתפקידה
 המפעלי היצירתי לחולל עולמי עולמים, במורד
 לאין תכלית, חדל"ת שהתחילה את ההגבלה

מראשית ההצטרפות באה פה להחוס יצירתה
 בהתגלות כחה, וחותם מלא התיתה לה, בתכונת
 הת"י, דל"ת בתוך דל"ת, קטן בתוך גדול, רשום
 מוגבל בתוך רשום אי גבולי, וכל ההון העצום של
 עושר הכחות והחיים. בקטנו וגדלו, יעלה להחסיביות
 המרוממה, החוזרת למרומיה, והמושקפה ממקור
 כל הטוב, וחוזר הרשום למקור האחדות האלפית,
 באיתנות הויתה, בשובה אל בית מרומה, למען
 תוכל עוד לרוץ ארחה, להרבות תוי חיים המחזירים
 ליסוד החיים גם את תוי הסות והכליון, ומגיני
 הוהב ברדתם להיות מגיני נחושת, ישאום אל ת"א
 הרצים והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק יראה
 ד' מקור חיים, את ד' אלהיך תירא, לרבוה
 תלמידי חכמים.

מנצפ"ך

„מ'נ'צ'פ'ך"

הציפים אחרית דבר מראשיתו, הם אשר חזרו ויסדו אותיות מנצפ"ך הכפולות, בסוף היבה, אחרי שנשתכחו, בחתימתו של כל חזיון גדול מתגלה כחו היסודי, עומק טעמו ומהותו הנצחי, המנצח על הצורה הפרטית, שבה הוא מתחטב, וכח שרשי זה יש לו ערך פנימי נשגב, מיוסד בעומק החך המועם, ההוגה משרים, גם באפס הגיון ומופת נבר ומוחש, והודאיות שרויה היא דוקא במעמקי ההקשבה הזאת, וחכך כיון הטוב הולך לדודי למשרים, דובב שפתי ישנים. אני לדודי ועלי תשוקתו.

„כ'ף פשוטה"

הכ'ף הפשוטה, תזכירנו את עצמת כח הפעולה הכפית, לא כמו שהיא כפופה ומוגבלה בגבולות פעל הכפים, בתוכן המפעל החל על הגבול

וצמצומין, כ"א ביסוד היכולת המפעלית, הוראת
הבחניות העצומה הפשוטה, היכולה להוות הויות
לאין תכלית ואין גבול, לאין ערוך, במספר, מדה,
משקל, וערך, לאין מונע להתפשטות, והמון תעצומה,
ובאור גבורתה, היא מזרחת מבחה, בכף הפשוטה
המגבלת את המפעל, בהקצבותיו מצדו.

„מי"ם סתומה"

המאמר המבוטא, יסוד המפעל והחיים, המתגלם
בתואר המי"ם הפתוחה, תולדות המים השומפים
בהמוגם, בעכלם את הפרטיות, ומהוים את הכל
לכללות סמוחיה, הרי הוא מגלה בכחו, את הכח
הסתום, שביסוד המאמר, את שלילת ההכרה
שביסוד הביטוי, את תעלומתה של ההכרה שהביטוי
המאמר הפתוח, הוא מיוסר עליה בצורתו המתגלה,
מי"ם סתומה, מאמר סתום.

„נו"ן פשוטה"

התאצרות החיים, הנובעת מתוך השטף הגרוי
של הכלליות הממולאה מהמון הכחות, והאוצרו

המוכללים, לפני הגלותה בנקודות הפרטיות של התרבות החיים, הרי היא מגלה במעמקיה את הכח המופשט החי, צורת החיות בעז גבורתה, הנו"ן הפשוטה, היא חופפת על כל היסוד הנו"ני, והתגלות הבהיקה התרגומית, בהקפה החובק את הפרטיות המרובבה, מתבלטת היא בהתפשטותה של הנו"ן הפשוטה.

„פ"א פשוטה"

הכח המלולי, בשילוב התוכן המגביל את הכח, השפעה, והאיתניות, עז החיים והוד תקפס, למעל להאוצר המתואר בעלצולי המבטאים הקוליים העושים את הדבור מפורש ומתמלא מהגיון שכל, מגוני חיים, ואורות רצוניים. הרי חודר הוא אל וכו, ההוד העליון של ההצטרות המלולית, תרוממות ההגיון הפנימי ביסוד הדבור, כח פה בפשיטותו. עז הגבול, האומר עד פ"א הבוא, עד ערכו הבלתי גבולי, ששם הוא חביון פארו לעצומתו, כל נגוהים הללו מתגלים בזיו פ"א פשוטה, בעוצם חילה.

„צדִי פשוטה“

הצדדים החצונים במגעם, יסוד הצדק הכללי המתרכז בהבטאת הצדִי, בהקשרו עם התוכן הקופי הנסמך לו, הרי הוא שואב את מעיניו מאותו הערך של הצדק הרחב, הבלתי מותנה בתנאים מוגבלים מבעים הגיונים, והצדדים עצמם במגעם ביושר צדקם כלפי העולם, והעולמים, החיצונים, אשר יסבום, הרי הם יונקים מיסוד הצדק, המתגלה בכח העליון החבוי של הצדיק הבלתי מותנה, המתרומם ממעל לכל הגבלה, מתנשא בהדרת קודש, ביפעת תפארה של הצדק המוחלט, שמיסודו יורח אור הצדק בהכפפו על כל דבר חק ומשפט, ואוצר קודש מלא מסך חיים זה מתגלה בפאר הסגולה, של הצדי הפשוטה.

וההוד הנעלם של צפונות המושגים בהדרתם הפשוטה, יוצר הוא את התוכן האידיאלי, של כל היקום, טרם הבראותו, ומגלה את דיניו הקדושים בכל מלא שטח ההבראות כולה בכל אגפיה, אור המשרים, ומתק הנועם הפנימי

מתחסן הוא במקור נביעתו, ומעינות הישועה
 מתגברים, ומי מלא ימצו, ושוטפים ועיברים במלא
 כל עולמים, נהרי נחלי דבש וחמאה, אשרי העם
 שכבה לו, אשרי העם שד' אלהיו, ברוך אומר
 ועושה, ברוך הוא. ומללי הילדות, שהם שבים
 להתגלות, ברסיסיהם הנוצצים, לעת זקנה, בפרט
 ובכלל, באיש ובאומה, בעולם ובעולמים, ובכל
 מרחבי היש בגויות ובנשמות הם מכפלים רבבות
 מונים את העושר הגדול של אוצר החיים, התחיה
 והדעה, והאותיות מתמלאות במילואי אורים
 גדולים, ואתו דרדקי לבי מדרשא ואמרי מילי
 דאפילו בימי יהושע בן נון לא אתמר כיתייהו,
 הבן יקיר לי אפרים, אם ילד שעשועים, כי מדי
 דברי בו זכור אזכרנו עוד. על כן המומעי לורחם
 ארחמנו נאם ד'.

התנין.

"תנין"

המחשבה בכחה החיוני, כשהיא עומדת בחביון
 העז הנשמת. כשהיא ממוגת עדין, בתהום
 החיים העצמיים, באותו המקום העליון ששרש
 הכחות, הרעיונות, הצביונות, והאידיאלים, מתהווים
 שם, שם במקום חוסן ממשלטה, היא מתעלה מעל כל
 הצטירות פרטיות שיוכל כל אות כתוב ומוכלס
 להכיל, ששם אין מקום לתקוה של הצטרפותם ש
 אותיות להברות, ומהם לתיבות ומבטאים, למאמרים
 גזירות, הצעות וספרויות, הגבול השמם מלמטון
 אשר נזרק בכח תקיף ממרום שמי על, עד עמק
 תחתיות, הרי הוא מבקש את תפקיד הארת חיו
 המחשבה העליונה, היא אפודת החסד, ועדון
 הרחמים הרבים, על כל היש, על כל העשוי, על
 מה שיש לו יחול וקיווי להעלות מתוך המחשבי
 הגבוליים, אל האורה העליונה. המושלת בגאון היוש
 המתרוססת מכל תיאור ולחץ הגבלי, והרצון בר

נפגש. רצון עליון רם וגדול, מלא ואדיר, מחומש בעז יכולת, ומעוטר בתקיפות ציור ומפעל, ורצון קל, קטן ומדולדל, השרוי בתוך עצמיותם של הנושאים דקי הדקים, המוגבלים בגבולי מצרים, והתעוררות החיים מתחילה להופיע, מתוך המילוי העליון מתנוצצים אורות, ומתוך ההגבלה התחתיתית מתבלטים נגוהים. שהם מתרוממים מעל שטחי הגבולים המתוארים, קשורים הם בגופי האותיות, אבל מתרוממים הם עליהם, פונים הם אל העילוי העליון, דורשים הם את החרות המוחלטה, לוחמים הם את מלחמתם, מלחמת האור, מתגלים הם בתור הגי האותיות ממעל להם, רוממות אל בגרונם, וחרב פיפיות בידם, שבעה אותיות צריכי תלתא תלתא ויוני, והם שעט"נו ג"ן, ובסדר האלפא ביתא, ג"ו ט"ן ע"ן ש'.

„הגימ'ל"

הגמול, כולו מלא שאיפה רוממה, אל הימין אל השמאל הוא פונה, אל האמצע הוא מכריע,

זאת היא תבונה המלחמה התנית בכלל, לקלע
 אל המטרה הממונה מתוך עצמתן של הנמיות
 הרוממות הקיצוניות, הגמול השוקל בפלס, את
 כל העשוי, ההגוי, המבוטא, המתנודד, החי, וכל
 ההוות, מוכרח היא לשאוב את תוכן חייו בגילוי
 מהרום העליון, שמשם באים, שרשי המעשים, מקורי
 הקיום החיוניים, המשולבים בהברה וחפץ, לידי
 גילוי, וצריך הגימ"ל, ההתגלמות התוכנית, המביאה
 את המשקל של מדה במדה, של שלום פועל
 אדם, והמצאת ארח איש כארחו, להיות מעומר
 במחשבות ובחות זיוניות, תניות, מעולם עליון,
 מהמקום שאור החיים מעוטרים שם בעטרת חופשם,
 באפס הגבלה, וכהות תחתיתית, במקום שאין
 עכוב ומניעת יכולת, ואין המצרת אורים, ומשם
 פלגים שומפים, להמוני המונים של סעיפים
 וסעיפי סעיפים, שכולם יונקים מלשד החיים של
 אומץ האמת והיושר, בהגלותו, מגודל הבלתי
 גבולי. על הכבר המוגבל של הקשבת האדם,
 העולמים, והגות רוחם.

„הזיין“

הכלכלה המפרנסת את העמדה, הבונה את האורגניות, המקימת את החיים בבסיסה, והמלחמה נגד כל כח מהרס ומפרק את הבנין השאיפתי העומד ברום העולם הציורי, השכלי והרצוני, המבוטאים בהזיין, יחדו, הנם וראי נסמכים אל האורה המחשבתית, של הרעיון העליון המשתרע ממעל לכל המצרים והגבולים, יסוד החיים שבמזון החמרי והרוחני, יסוד הבנין שהכלכלה הצורית בונה עליו את הנשמה, ומנצחת את יסוד חייה, מבוסס הוא על היסוד הנצחי, צדיק יסוד עולם אור חי העולמים, הפורח באויר, ברום עולם, וממעל הוא מעומד בעמדת תגיו, יסוד ההונה להאיר בו את אות החיים, ויסוד המלחמה, שימוש הזיין בהתואר הכללי שלו, רצונו ועזו חילו, הרי הם לקוחים מאור הקודש המרוסם, מהעצמה העליונה, המתעלה מעל לתאורי האותיות. שמשם נחצבים הם האידיאלים המלאים הוד נצח נצחים, אור התגיות של „הזיין“, בעל מלחמות, זורע צדקות.

„הטי'ת“

הטוב הגנוז במעמקי הפרטיות, בגניזתו המופלאה אשר לא תשורהו עין רואה, הנה הוא פורה דוקא מאותו הטוב העליון שממעל לכל כללות, ואותו הטוב העליון, שמרוב עליוניותו, הרי הוא כמים ומופלא, ועם זה, גלוי, מקיף, בולט, ונגלה, לעין כל, הוא מלא כל, וחופף על כל, האיריאליות הפנימית שולחת היא את קויה, מקושרת היא ע"י תגיה בהעומק הנעלם, המופלא העליון, לוחמת היא מלחמת טובה, משתרעת היא, לימין, לשמאל, ולתוך, להוציא אל הפועל את עומק הטוב, ובצורה מלאה הוד, היא מנלה בהתשטות עלית אורותיה, כי הטוב הפרטי הגנוז, הספון בקרבה פנימה, הוא הוא, הטוב הכללי הנכסף והנחמד, שכל הררי התשוקות העדינות והעליונות עליו הם בנויים, ואני קרבת אלהים לי טוב שתי בד' אלהים מחסי עון, לספר כל מלאכתיך.

„הנו'ן“

כח החיים, ואיר החיים המתגלים בנקודות הידועות, שעל ידם מתהווים חיים חטיביים, מוצגים

בתכונה אורגנית. כל כחם וחילם הנפלא הנותן בהם עצמה וחפץ כביר בלתי פוסק, לקוחים המה מאותו הסתר העליון שברז החיים, שהוא עומד, ממעל לכל כושגי חיות וחיים, ומתוך אותה הכמיסה נוגהים זורחים, וכחות עליונים מתנוצצים, ומתחברים הם עם אותם הכחות, המוכפפים והפשוטים שביצירת החיים בכל מערכותיהם, החמרים והרוחנים, בכל המון העולמים, והם הם עולמי העד, המתבזקים בתגי הנו"ן, והמלחמה וההזנה יוצאה אל הפועל, ובונה גם את החיים ההרוסים, מכח הבטישה העליונה, של שטפי הזרמים הכבירים המתהלכים בתוך הנקודות המקבלות את החיים והתעוררותם ממקורם היסודי, מנהרי נחלי המים הכלליים, שהתמוגו בהם הצורות הפרטיות, והיו לבח אחד אמיץ מאד, המגלה את עשרו בהמון פרטיו.

„העיין“

הראיה המתנוצצת, המגלמת את זחרי המושגים

ומציבתם בתוכיות הנפש פנימה, למזגם אח"כ בצורות אידיאליות, מחוברות עם יסוד החיים ואור הדעה וההשכלה העליונה, עם ההגבלה המיוחדת אשר לה, עם הכרח השתמשותה בצללים, לשם תיאור האורות, הרי היא יונקת את עצמתה מרום עולם, של ראיית כל, אתה אל ראי, של ההבטה הבהירה אשר אין עמה מחשכים, והראיה העליונה האידיאלית, הצפיה הכוללת והחודרת, אשר התוכן, של הארה מסוף העולם ועד סופו, אפל הוא לגביה, הרי היא שוכחת את קויה לאמין את היסוד העיי"ני, מלחמת הראיה וספיגת תבניות ותיאורים מוצגים בחזיון מוגבל, העושה תסיסה פנימית, ע"י הכח המתרוסס ממעל לכל הערכים הללו, המראה את האורים במחיקת התארים ועיכול התוכנים המוגבלים, בשבירת כל הציורים הבאים מיסודם של ההשקפות החושיות המטעות, כדי לבנות על חרבותיהם שמים חדשים וארץ חדשה, והם הם זייני העי"ן המוצגים ביחוד בתכונה הזיינית שלו.

„הצד'י“

היחושים המעורבים שבין נושא לנושא, אותו הלוח שחקקי הצדק שם עתידים להתחקק ולהפתח פתוחי חותם אמת, לא יוכלו להתמים את חזיונם מהמבט הקרוב הצדדי שהם פוגשים בפגישתם, הבח הכביר והטמיר של הצדק היחושי, ושמירת המשמר הצדדי, מוכרח הוא להתנוצץ מאותה האדירות העליונה, ששם התוך והחזון מתאחד, ששם הצדדיות והמרכזיות מתאגדות, ששם הצדקות מיוסדה על היסוד העצמי, שהוא איננו תלוי בשום בסיסיות צדדית, צדיק יסוד עולם, מגדל דפרח באוירא, ומשם קרן עוז, משם יופיע הודו והדרו, קרנו ראם קרניו וזהרי אירה מתנוצצים, והיו לתגים מלאים ברכת נפש עליונה, להעשיר על ידם את מכון הצדק, בהמון צדדיו וכל יחושיהם.

„השי'ן“

הרעיון המספרי. שורש המחשבה וההצטרפות ההגיונית, החיים בהמשכם והשתרגם בהמשכי

עולמי עולמים, הגבורה הרעננה המגינה מ
מפריע, ומעודדת את התעצומה הפנימית והחיצונית
כשזיוס מחובר יחד, בתכונה השינית המפנה
מערכותיה, לתוך, לימין, ולשמאל, הנה ה
בהגבלתה, ודאי צריכה היא תדיר, הארת חי
למעלה מהתארים המצומצמים, שהרכבתה המיוחדת
גרמה לה, לכוון את הנושאים, זה לעומת זה,
לפי זה, והם הם זיוני השי"ן העומדים הכן
צדו השמאלי, שלא יעתקו מתוכו האורות המפוארי
של מקורי החיים העליונים שמכללם ובגללם נבנו
כל הבניין המערכותי הזה.

אמנם התגי"ן הללו, כדמות אידיאלים תיאוריים
המה, שומרים הם את התפקיד העליון הגבוה
בגניזה כמוסה מאד, ביצירתם התוכית של הכלים
האותיות, והמבטאים, שומרים הם שלא יהיו
הכלים מפני מיעוט החוסן אשר להמציאות המוגבלת
שומרים הם שלא יתקוף היאוש ההגבלי את העצמיות
הגנוזה, בהכניתם הפנימית, הצפויה לתחיה בעתיד
עומדים הם התגי"ן במלא גבורתם, עין הצו

למרחוק יכולה היא לדרוש עליהם תילי תילים
 של הלכות, שמוצאיהם מימי קדם, ומציאותם
 המפעלית התעורר בימים הטובים העתידים לבא
 ליום שכולו טוב, ליום אשר ישובו ויאירו כל האורות
 אשר נחשבו, אשר ישובו כל העטרות האבודות
 והנפרקות, מפני כל חטא ועון, של יחיד ושל ציבור
 של שעות, ושל דורות, של תקופות תולדות, ושל
 מהדורות עולמיות, מפני כל מחשך ומאפליה,
 אמנם בכל עת וזמן, ירעיפו טל חיים אלה הת'גין,
 בגניזה לישרים, עיוני הבטחה. כמהי האורה, אשר
 בתוכם ישכן אור ד', וסודו אשר ליראיו וחושבי
 שמו, הם הם תלמידי רבי עקיבא, היודעים להצמיד
 כל עוזו חיים אשר בתבל וכל מאורעותיה, אל
 האור האצילי אשר ברזי מחשבת המים דעים,
 ממתים ירך ד' ממתים מחלד חלקם בחיים וצפונך
 תמלא בטנם, ישבעו בנים והניחו יתרם לעולליהם,
 ואני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך.

הנקודות.

"נקודות"

י קמין, - פֶּתַח, * סָגַל, * חִירָק,
 ו שָׁרוּק, : קְבוּץ, או מלאפום,
 ו חוֹלָם, .. צִירָה, : שָׁוָא, והשוא
 מתהלקת לשתיים, נח, ונע, ובכללות
 הן עשר, יסוד המספר.

הנקודות מביאות אותנו להגונים האיכותיים של הנושאים, של הרצונות, של הכחות, הצביונים והרעיונות, וליחושיהם זה לזה, להשפעתם ההרכבית, אופני שלוביהם, ואיכות פגישתם, בהופעת חייהם החברתיים, ע"י הנקודות, יגלה כח החיים של האותיות, ברבבות אלפי אין קץ של אופניהם, האיכות המספרית השלים את הויתן של הנקודות ע"י הסקירה המקפת בכללותן.

„הקמ״ץ“

מורה על התעלומה העליונה, הקמוצה מפני העוצם והגודל אין סופי של המושג המתעלה מכל השגה, התכונה המלאה כל הוד ועו המתעלה מכל איכות החיים ומכל העלומתם, רו הרוים, והעלם התעלומות, נקודת הק"מין בתוארה המכתבי י, הנה הוראת הפתח, המשכת הקו אשר ממעל להנקודה, תורה שאמנם הקמוין הזה ויסוד המחשבים, מקור כל אורי אורים הוא, כל פתחים של אורה, של חיים, של חסד, של תפארת, ושל גבורה, של נצח והוד, של יסוד איתניות ופריחת קושט סלה, הכל ממקור התעלומה העליונה הם נפתחים, הנקודה הסתומה המתנוצצת לעינינו, התנוצצות כחה, היא מעידה על הפתחים הנעלמים, שאין קץ ותכלית להם שממעל לה, ועו עליון זה מקור ברכת קודש קדשים, נותן הוא שפעת הקמין במהלכי האותיות שהוא מתגלה בהם, ועל ידם, בכל המהלך המלולי, באוצר החיים האדירים, אשר במלא הקודש, שצלליו וצללי צלליו, הם הנם האורות היפים של

כל ההוד והחיים אשר במלא הכח הדבורי אשר
לאדם בכל ארחותיו, בכל מלא בלשניותו וספרותיה.

„הַפֶּתַח”

כללות הפתיחה, הארת האורה המתחילה להגלות
במכון ישותה, המפתחת בנו את תוכן ההכרה,
המעודדת אותנו, להרבות עוצם רוחני, כביר ואדיר,
בהדר גאון כלליותו, בהארת הזוהר של התאצלות
ההיות, החיים, ההכרה, והעדינות התוכית, המיקרת
את רוחנו בהדר נועם עדנה, זאת היא תכונת
הפתח, בשמה ובתארה הקוי, בכל מקום אשר
תתגלה תכונת הפתח בשדה המלול, הנה תכונה
הברקת זוהר נמשך, מתגלה ומתראה בהוד יפעתה,
בכלליות תכונת אוצרותיו, הנה הוא בא עמה, ואור
חיים של רוממות אמת ויפעה, באים עמה ומעורדים
את החיל הגדול אשר בגלמיותם הרוחנית העצומה
אשר להמושגים, בכל מערכותיהם.

הסגל

אחרי ההברקה הכללית, של עז החיים ההכריים
בהתגלות חייהם בכלל, אשר יפעת ההכללה תמלא
את הנשמה, את נועם ריח בשמי חדות משושה, תבוא
ההבחנה החודרת, המפלגת כבר את המערכות
לפלגותיהם, את הנושאים למערכותיהם, את המדעים,
את הרצונות והאידיאלים לצביוניהם, ועדריהם, הקו
של הפתיחה הכוללת המאיר באור כ"כ מבהיק
מתחלק הוא לשלשת תוכניו, הקצוות השתים
והריכוז הנקודתי שבאמצע, לשלשת נקודות, שתמיד
אחת מהנה קרובה היא יותר אל החוג של המדע
ההרגשה וההבחנה, וממנה עולים תמיד גלי ים הזוהר
השכלי, המדוד, אל תוכניו העליונים המתלוננים
בנקודות העליונות שהן הן הנן קצות הקו, של
הפתיחה הכללית, כאן באה כבר הסגולה, האוצר
הרכושי שהוא יכול לקרא בשם את עשרו וחסנו,
וברב תעצומות עזו מחיה הוא את החטיבה המלולית
להעשירה בהדר גונים אין ספורות, שכולם הולכים

ומתהדרים בפארם המצוין, הנותן לכל אחד מהם את גדולת ערכו, את עושר הערכתו, ומפעל השפעתו, בהופעת רוחו על האותיות במבטאם.

„החיריק“

תוכן החיים, כח הפועל המתגלה בעצמת פעולתו, בהמון פעולות מושגות שהן מתכללות במרכז אחד, והוות לנקודה אחת, שפעת התגלותם היא מתחת לתכונת עצמיותם של הנושאים, הרשמים הולכים מלמעלה למטה, ומתקבצים בריכוזם, פועלים הם בעוזם, פעולה חריצית, בתוך אותם התוכנים שהם פוגשים בפעולתם, מרעישים הם את התכונה שכח הפעולה חל עליה, חורקים הם לעומתה חריקת שנים עזה ונמרצה, משנים הם את צביוניהם של הנושאים הנפגשים, ומעמידים אותם בדמות פועלים נפעלים, שמכחם זורמת ג"כ הופעת פעולות עזיזות, לשנות את הנפגשים מהם, ולהטביע בהם את חותמם, כל אלה יתוו את התכונה של נקודת החיריק.

„השרוק“

כח חיים פועלים נכנס לתוך תוכן החיים הנהים
מקבלי הפעולה, כח אידיאלי כמוס, אחוז בתוכן
הנקודה המרכזית, מתאחד עם יסוד החבור
האותיות, בתיאור הוי"ו המורה משך החיים,
ויסוד ההתאחדות, הנושא המוגלם מקבל בתוך
תוכיותו את העצמיות החיה, ותכונת ההפריה
ההסתעפותית, הולכת ומתגלה, השרוק המתענף
הולך הלך וגדול, ופרי החיים שלו הולכים ומתעצמים,
ואנכי נמעתך שורק כולו זרע אמת, והפעולה
הסעיפית, השולחת בדים ופארות, הולכת ונשמעת
למרחקים, אשרקה להם ואקבצם.

„הקבוץ“

זורמות הן ההשגות החיות, ברכ אחר ברכ,
מתוך עצמיותם של הנושאים, יוצאות הן ממקורן
בצורה שלילית, המולידה את החיובים האיתנים
והזכים, ברדתם אל שדרת ההשגה והרעיון הקרוב,

שדרת ברקים כוללים תעלומות, יוצאים בתור נקודות מצד השמאלי השלילי, הולכות הן מהלך אלכסוני אל הימין, שלשת הנקודות הן סמל ההתרבות, התוכן הגזור אומר, מתוך שני משפטים שכ"א מהם הולך הוא ומתקרב לדרך החיוב, להציור האיתני, שעל ידם המשיג מקבץ אליו את אורות נשמתו, וכחות החיים העליונים באים ונוהרים עליו, וממלאים את כל עולמו אורי אורים, ולעצמת כח המושך אשר לאורים המתגלים, והמתארים בצורות חיוביות, מאיתניותה של השלילה, מתקבצים כל הפזורים כולם אשר בנצוצי החיים וההשגות, השאיפות האידיאלים והרצונות, הממלאות חללי עולמי עולמים, ונעשות חטיבה אחת קבוצית פועלת, שזהרה מתגלה באורות הבטאת הקבוצ, ותוארו המכתבי, בתוך כל אות אשר תאיר עליו את אור חייה העשירים, אותה המערכה העשירה ההולכת מן השמאל אל הימין, מן השלילה אל החיוב, מתמלאת היא באופיים מלאי הוד ויפעה, מלאי אמת ובנין, מלאי העדינות השלילית, והאומץ החיובי, וכל מה שיכול

הבח המילולי לבטא, בכל המוני אוצרותיו הוא מתמלא רב שפע, מלא-פוס, הרחב פיך ואמלאהו.

„החולם“

הנקודה העליונה ממעל לגוף האות תעירנו. על דבר מחשבות נשאות, מחשבות אשר רק בראש נטוי למעלה, בעינים נשאות למרומי שמי שמים, יוכלו להיות קצת מתנוצצים בספירת ההכרה והציור, רצונות נאצלים, ואידיאלים רחבים ועדינים, אשר מעוצם רוממותם יכולים אנחנו רק לחלום אודותם, לצירם בחפץ כביר, המשולל מכל התחשבות עם איזה מניעה, עם הגבלת יכולת, מאיזה צד ופונה, והם הם באמת המחשבות היותר חזקות ואמיצות, המתדמות לרום המחשבות העליונות, של תמים דעים, אשר לא קצרה ידו מהושיע, והנקודה העליונה החולמת, המנהרת בנקודת החולם העליונה, המתרוממת ממעל להנושאים המבטאיים והכתיבתיים, היא אוצרת בקרבה את כל האיווי הבלתי מוגבל, הבא

בשלמותו ברוי הנבואה, בחלום אדבר בו, המשחרת
 את המצוי המוגבל, המוקף במניעות, בהעדר יכול
 וחולשה, מכל חולשותיו ומצריו הקשים, וצד החס
 שבמושגים המתגלים בפעולתם החיה, הוא צד על
 זה, המשתרע ממעל לכל חוגי הנאים של יכול
 ואפשרות, זאת היא החלמות הרעיונית והשאיפת
 שמתה נובעים המעינות המאחדים ומחברים א
 כל הפזורים מן הקצה אל הקצה של נשמת החי
 ותחלימיני ותחייני, ומבטא התרגומי של החיוב
 והאחדות של נתחים מחותכים, חלים, אשר אמ
 תכונת החיבור של הנפרד לא תצא בברור המפור
 בתואר מקורי, כאשר יוצאים הם האידיאלי
 המחשבתים עצמם, בלא צרוף שום מגמה פעולתי
 ויהיה הצד של האומין מבולט יפה בהגיון עב
 ברור, והצד המחבר נפרדים מבוטא במוי תרגום
 אמנם החלום, והחלמות, והחלימות התרגומי
 יתחברו יחד, בחוגה התוכני של הנקודה העליונ
 הזורמת חיים עליונים ממעל לכל חוג. אל ה
 האות פנימה, ושופכת את רוחה בכל הה

המצויר, המבוסא, וגם הנפעל מסביב לו, הוא
 מרומים ישכן, מצדות סלעים משגבי, לחמו נתן
 מימיו נאמנים.

„הצי״רה״

כח הציור, השלמת הדיוקן, ושכלול התמונה
 הרוחנית, בכל פרטי תבניותיה, המביא לידי כל
 התבלטות תוארית בכל מלא עולמים, בא ע״י
 פגישת כח המחייב וכח השולל, בעמדם בנקודותיהם
 המאירות, זה אצל זה, ומעינותיהן נובעים הם אור
 וחיים, חדשים לבקרים, והארות התנועות הולכות
 הליכה ישרה מזו לזו, וחוזרות ומאירות כשמש וירח,
 המדובקים זה בזה, בגדלם האידיאלי, ומתנוצצים זה
 מזה במלא אורותיהם, זהו ההוד וההדר העליון של
 תמונת הצי״רה, במבטאה ותארה, הצורות העצמיות
 המסותרות בחביון הסתר העליון אשר להרעיון
 החולמי, והצורות התחתיות הפועלות את הפעולה
 החיריקית, מגלות יחד את כחן הנפלא, בעז רוח
 הדמיון המציר, את היסוד האמיץ של המהות

הצורית, לכל מכונות פארי העולמים, והדר ה-
והיפעה, קרנים מידו לו, מידי יוצר וצר צור

„השוא“

כלהט הברק מתנוצצים הם האורות חשכלי
העליונים, וכחות החיים המופלאים העומדים ממ-
לכל חק וקצב, לכל הגבלה והשערה ממורד
ומשוערת, הלהט הזה, המתגלה ועובר, מול
אחריו את רשימתו, שהיא עומדת במדרגה כח
ותחתיתית לעומת ההברקה העליונה שהיא חולב
תיכף להגלותה, זאת היא תכונת השוא ומהירות
המבטאית, וכל כח השוא והכוב העולמי בכל ההט
הגדול של המצוי יוצא הוא מפני המהירות הברקי
של המושג היותר עליון אשר אין כל העולמי
כולם כדאים להיות מוארים ממנו, בהארה קבועה
רק בתואר מתנודד, רצוא ושיב כמראה הבז
בשוא הנח, בא הברק, מפני כח העצום שבס-
ההתגלות של הכמיסה העליונה, שבגניות
נתגלתה, הורחבה יהשתלהבה, וראשי קוי

אחרונים התחילו להתנוצץ במצעדי ההויה
 גבוליים, שקצותיהם האחריתיים יכולים
 פחות להתראות בתכונה בזקיית במערכות
 הגבלה, והשוא הנע בא מראשית השקיקה העליונה
 וסם ההתגלות הכמוסה, שרק ראשי קרניה יגיעו
 נע קל וקט בראשית צנורי ההכרה הכהה
 וסם האורה המפוארה, של מלא היד אור כל
 העולמים, וכפי הרבוי הבזקי, וכפי התמדת
 גרקים, וכפי חליף המעברות, הנוגהים, בתנועה
 מנוחה, שטוף ועבור, כה יתהוו תכונות שונות
 מערכות התנועות כולן, והשוא במקורו יהיה
 תוכן המגלה את מעמקי האמת, יסוד האורה
 קבועה, החותמת חותמו של הקב"ה, אמת.

אלו הן עשרת האספקלריאות, מלאות הוד
 וצחצחות, אשר שפעת החיים מלאי הוד קדשי
 קדשים מתאצלת בהן ועל ידן, אשרי אדם מצא
 חכמה, כי מוצאה מצא חיים.

המעמים.

"מעמים"

נכנסים אנו כאן, לעולם שכולו אור, כולו טוב, כולו נעים, מלא עונג, מלא עדני עדנים, האורה והחדוה, השעשוע והריווי הצחצחי מתגברים בכך עזיזותיהם, ביפי שירם, ומשוש זמרתם, זמרת קודש אנו שומעים, ממעל לכל עולמי עד, ממקורי האורה, אשר בחביון עז, הדרת הוד יפעת קדש קדש קדשים, הגלים גלי נדבה ברכה ונחת, משתפכים והומים, ממעל לכל הגה ודבור, ממעל לכל מחשבה וחשבון, ממעל לכל אפשרות מצרית, ממעל לכל חוג גבולי, ממעל לכל צער ודיווי, המית עז קודש, וראבה תדוין, והכל גילת ורנן, כבוד הלבנון הדו הכרמל והשרון, הללויה, הללו אל בקדשו הללוהו ברקיע עזו, הללוהו בנבורתיו, הללוהו כרוב גדלו, הללוהו בתקע שופר, הללוהו בנבל וכנור, הללוהו בתוף ומחול, הללוהו במנים ועגב, הללוהו בצלצלי שמע, הללוהו בצלצלי תרועה, כל הנשמה תהלל יה,

הללויה, ואנו עולים עלית קודש, מקשיבים המית רגשי
שירת שנאנים, עדנת הוד זמרת העלאת נשמות
ועולמות, מלאי ברקי חמדת ידידות, במעלותיהן
הלוך ועלה, הלוך והתרומם, הלוך והתנשא, הלוך
והתקדש, למעלה למעלה, בהר קול רוממות עליות
פאר נועם נשמת אור חיי העולמים, ברוב עווה.

שמות הטעמים, הרגילים הלא הם.

פִּשְׁטָא מִנַּח זִרְקָא מִנַּח סְגוּל מִנַּח | מִנַּח
רְבִיעִי מִהֶפֶךְ פִּשְׁטָא זִקָּה קִטֹּן זִקָּה--גְּדוֹל
מִרְכָּא מִפְּחָא מִנַּח אֲתִנַּחֲתָא פֹּזֵר תְּלִישָׁא--
קִמְצָה תְּלִישָׁא--גְּדוֹלָה קִדְמָא וְאַזְלָא אֲזָלָא--
גִּרְשׁ גִּרְשִׁים דִּרְנָא תְּבִיר יְתִיב פְּסִיק | סוּף--
פְּסוּק : שְׁלִשְׁלַת קִרְנֵי-פָרָה מִרְכָּא-פְּפוּלָה
קִדְמָא יִרְח-כֶּן-יוֹמָו.

„פשטא“

הערדון הפשוט הומה בקרבנו, אנו מתענגים על המחשבה העליונה של הפשטות, על הרגשת הנועם החפשי של העושר הגדול של הפשטות המוחלטה, של אי צורך ההרכבה, של אי אפשרות ההרכבה, על הדיות האמיצה, הממלאה את כל הדרישות בגודל פשטותה, וצהלה קולית פשוטה, והתוויה של קרן מכתבי, מסמנים לנו את ההבחנה העדונית הפנימית, המתעלה ביקר חיי עולם ומרוה את נפשנו עדונים פנימיים העולים בעולמי השירה העליונה, שאנו מתעלים על ידה, בהתגלות מקור העדון אשר במעמקי האותיות ורומן העליון, ע"י הגיון הפשטא.

„מנח זרקא“

מציאותה של המנוחה הרוחנית, התקלטה פנימית בחזיונות רצויים ומקובלים, שההרגשה העדונית היא מתאחות בהם בצורה בסיסית, לא היתה ונבראה למען יקסם המשיג, האדם, העולם

העולמים, והחילות המרומיים בחבלי הספוק
והרצוי לבחור לשבות מעבודה הרוחנית המתעלה,
שהיא מקור החיים, ויסוד החיים, מכון העז
ושאיפת השגוב המיסדת עולמי עד, אך לזאת
נועדה היא מניחה ענוגה זו, מנוחת קודש וטוהר
עליון, למען האצר בקרבה שפעת חיים ומרץ
מובלג להניע בבא עת היצירה, בהפעם הרוח
לחולל מפלאות פליאיות, תנועה רוממה, תנועת
עולמים כבירה ומשוגבת עד אין חקר, תנועה
מחוללת המון יצורים, ורחבי עולמי עד, למען
עשות זריקה נוראה, מתחת אל על, ומעילית
לתחתית מימין לשמאל ומשמאל אל הימין, מלפנים
לאחור ומאחור אל הפנים, לכלל את כל התנועות,
המזו-קות בשגוי חיל, לתנועה כבירת אונים
מפלאות פלאות, מחוללת חיים, ומפריאה תולדי
תולדות, המון יצירות, חיים וקיימים ששים ושמחים
בזהלת עוזם, מתרוצצים כברקים, רצים ושבים
כמראה הבזקים, ובנפש המוסיקלית העדונה
בעדני שירת חי עולמים זו, מתוארת היא בתאר

המגנינתי אשר למונח זרקא.

„מנח סגול“

עונג ההנחה, עדן הנחת מתגלה בקרבנו, אחרי
הזליפה הפנימית של רוית התעניג אשר להוד
הפשטות, ההולכת הלך ועלה, הננו חשים את
חערון של המנוחה, מנוחה נשמתית מתהלכת
בקרבנו והזמרה משעשעת אותנו, בקסמי מעדניה,
והננו מרג שים מללי חיים וברכה בקרבנו, מנוחה
שלמה, ונחת רוח של מנוחה, אין צורך בשאיפות, כי
המנוחה בעצמה היא נעימה, הכל מלא חמדה ומתק,
כל הנחמד והנעים נושב בקרבנו, ברוח צחצחות,
והמנוחה מתגברת בעצמותנו והננו ממולאים בלישר
חייה, רוויי הנחת, ומיסה אמית ממעל לתחת
במעמקים של נחת רוח, ומימין לשמאל בנעימה
של שלווה מתקפת אותנו, והמית המונח ותארו,
עולה על הלוח, של הקשבת סור שיח ומרת
קדשנו.

הסקירה התענוגית, מרשמת בקרבנו, את

ההתאמה העדונית של שלשת הנקדות, הימנית והשמאלית, והעליונה המאחדתן, כלומר רוח ההרגשה הנעימה, של כל השליליות, וכל החיוביות, ומקר העונג של האחדות המרוה מכל פלגי נחלי הענוגותיהן, הסגולה הנשמטית הזאת המקשבת את המית הנועם של התאחדות ההפכים היותר קצונים במקור שרשם העליון, ממלאה אותנו רוח עונג מיוחד, ונשמתנו בקרבנו מרגשת את פאר סגולתה, והנהרה של האותיות מופיעה ברוח העדין אשר לעונג הסגולה ונעימת הסגול, ונקודו המכתבי, מקשר אותנו במעדנות פלגי זמרת עדניו.

„מנח מנח רביעי“

המנוחה משעשעת אותנו, הציור הפנימי, שהננו מבורכים עד בלי די, שיש אוצר מלא, במלא החיים במעמקי נשמתנו, רווי ברכת ד', שכל מה שרוח המנוחה חודר עמוק עמוק בקרבנו יותר, יותר אנו מרגישים את מלא ספוק, את עושר הדיות שלו,

והננו חפצים לטוס מיכה של שלוח, מטרומי העליות, אל הדכאות המענגת, אל השלוח הפנימית של השפלת הרוח, של ההצטמצמות הפנימית, בכל מלא הרצון, בכל מלא הרגשת העדן מתוך ההתכנסות הנעימה אל תוכיות חיינו פנימה, זאת היא הרגשת הרביעי בנעימה הוד שלוח זמרתה, המחוכרה למנוחה הכפולה של מונח מונח המכשירה אותנו לקלוז את הוד העונג הנשגב של אור השלוח, של מעטה הענוה, המלאה פאר קודש ונעימת נצח, המצוירה בתמונת הנקודה של הרביעי, המאירה מתוך שגוב החיים העדינים של האותיות, ומבוטאה יפה במנוחת נגונה השוקט.

„מהפך פשטא“

חודרת היא בקרבנו ההרגשה הנעימה, כשאנו פוגשים את העדן הנעלה של הפשטות המורגשת בחדרי תענוגיה, מתפשטת ומתרוממת בנועם שיח קולה הענוג, במקרה את כל התעתועים, המכאובים וההפרעות של העולמים המורכבים, את עניות

ההרכבה ואת ענותה ושפלותה, את חקוטן וקוצר
היד, היובש והחרבן המתגלה בכל פרטי ארחותיה,
וההכרה של שלות הפשטות שהיא ההפוך הגמור
מכל המון התלאות הירודות הללו, ממלאה היא
את כל תאי החיים, בכל חגויהם ומסתריהם
גודל ועליות עולמים, ולהטית המהפך של כל עולמי
התהו אשר לההרכבה הדלולה גאון הפשטא
מתגבר ועולה, והננו טבועים כולנו בים של אורה,
שומץ חיים ואשר בקרבנו, פנים ואחור, וההבטאה
הנעימה, והתואר המוגלם, של תיי נעימת הקודש
המהפך והפשטא, ושלוכם, מעודדים את רוחנו
להתנשא בשפעת עדן למעלה לשעלה, וכמל
ההרכבה, המתתאר ע"י שני קוים נעקמים, שרק
בנקודה אחת מתחברים בקציהם השמאליים
המורה על הזרות העצמית שבאחדות המורכבה,
אשר רק מנע קל בתכונה היותר רחוקה היותר
קלושה ודלילה יעשה את תואר האיחוד, ובאמת
הולכים הקוים הלוך והפרד, מאדיר את העונג
של הרגשת הפשטות המעודנה. שבברכה מקוריותה

מאוחרת היא מראש מרומי קודש קדשים, אור עליון
אור אחר, ד' אחר ושמו אחר.

„זקף קמין“

הקטנות, אין קין למלא עולמים של אוצרות
חיים ואורה, הגנוזים בקרבה פנימה, עצם הוד
הקטנות, החדירה לכל הצבינים שבמעמקי הקומן
אשר בכל הזעירות שאנו נפגשים, הננו מוצאים
עולמים מלאים, משגבת היא את נשמתנו ובאשר
יחדור רוחנו אל תוך תוכיה של הקטנות, ורבבות
אלפים בונים בירידת ההקטנה שגלך בכל הערכים
כולם, הלא נמצא עוד המון מלא של מציאות, של בנין,
של אור חיים, של שכלול ויפעה, והננו מרגישים את
החשיבות של הקטנות, את ההתאמה שלה עם עצמה,
והננו מתעדנים על מעמקי הרום, ועל רומי המעמקים,
של הקטנות הנצבת לפנינו זקופה בכל מלא
הדרה, נשיותנו העצמית בכל זעירותה מצטירת
היא לפנינו במלא הודה, וענות צדק פנימית
מתפכת בנפשנו פנימה, והמית שיר של זקף

קטן המתעלה בהארץ נקודותיו השיאיות אור היום
 עולם המתנודד מרב עצמו, המתעלות
 מעל להאיתיות המבוטאות, והן מנצחות אותן
 מעומק נועם עונג ההקטנה, שמחת הגורל הפנימי,
 וחדות הועירות המתחשפת בסתרי הנשמה השמחה
 בהגלות האמת, בערכה את ערכה על המתכונת
 האמיתית, היא מחדשת בנו את הנעימה השירית
 המלאה עוז צהלה פנימית, רצון שוקם, ושמחת
 אמן, בהחלק העצמי של הדר החיים המתפלג
 בקרב הנשמה החשה את זקיפת הקטנות במלא
 שעור קומתה. בתואר נגינת הזקף הקטן.

"זקף גדול"

מתגדלת היא נשמתנו, בסקירת ההיד הנורא
 של הגדלות, נחלים של עונג, פלגים של עדנים
 הומים ושוטפים בהרגישנו בהרגשתנו את גודל
 החיים והישוה, את המית העז והרום אשר להגדלות,
 הגדלות ברום תועפותיה מתיצבת הוא נגד עיני
 הקשבתנו, מחיל אל חיל אנו הולכים, מאזינים

אנחנו הר קולות, של נעימות עולמים, אשר במהות
 הגודל, וגודל אל גודל יקרא, וכל ציור גודל ומרחב,
 אשר ימלאנו כל יפעה ופאר כוגדל גודל אין
 קין, בכל הערכים, בכל הספירות אשר יגיעו יגבול
 סקירת הרגשתנו, במלא זקיפת ענקות קוממיותם,
 יובילונו אל גודל ונשגב רומם ונעלה עד אין קין,
 ומרוממות גדולה, לרוממות גודל הננו עולים,
 ונעימת ההתאמה של הגדלות, מוסיפה זהרה
 לנשמתנו, האותיות עוטים הוד גדלם, וברומי על
 יהמו נהמות שירי עז, ונפשנו שבויה שבית עונג,
 מרוב נועם הגודל, המלא עדני עז ברב גדלן,
 ותעצומות פאר עזן, הנפשיות הפנימית שבקרבתנו
 אשר כבר ערבה לה את מערכת הקוטר, ורותה
 מנחלי עדניו, בהתיחדה בפרשיותה פנימה, טסה
 עכשיו מיסת נשרים, במלא הוד העולמים, נשמת
 כל היקום, הדר היי אור העילמים כולם היא
 עמויה, ועולמי עד הנם מכוני מצעדיה, בגאון
 עולם תצעד, ועדן שירת גבורה עליונה מפעמת
 בקרבה, הנה היא מתיחדת בגודל הרום, בגודל

גדולה כל עולמי עולמים, וגדולה ועו הומים
 ונצמדים בקרבה, ושירת זמר כל בני אלהים, וכל
 אלי שחקים מתאנדים בתוכה, ומקיפים אותה
 בהוד וגאון, הנקודות השואיות המתרוממות אל
 על, הבזקים הנהדרים השוטפים ועוברים, שהם
 הם זהרורי הנשמות ביפים ופארם, הנם מתאחדים
 יחד עם קו אורה הולך ונמשך, נחל עדן שאין
 לו קץ, נהר שאינו פוסק, בזרמי שמפת אורו
 המתאחד עם אורי הברקים, והיו יחד למנגינת
 הזקף הגדול, בבטויו ותארו.

„מרכא“

עדינות ההרגשה, המתוארת ג"כ בציור רך
 הלב, המובנת לא במובן הרכרוכית החולנית, כ"א
 בתור עמק הרגש, החודר עמוק בחוש העדון,
 ומוליך את כל המוחש, כל המצויר, כל הענוג,
 היפה והנשגב, עמוק עמוק בחדרי הנשמה, ואור
 החיים הע-וגיים, ממקור עונג הקודש, משתפך הוא
 בהמון גליו, ונשמת ד' כנחל עדנים, מפכה פלגיה

במהלכה מן הימין ממעל, אל השפל אשר בתחתית
הנושא המושכל, בזיו עדני אצילות, אל התחתית
השמאלית, להרוות עדן ולשד חיים בכל צנורות שפעות
חיי התענוגים, וזיו העליון המתווסס ברוב עדניו,
מתפשט בכל המרחבים, ע"פ עדנת המרכא בנועם
המיתה המלאה תענוג ורך.

„מפחא“

למוג את החוש העדין של הרך, בא ההולם
המוסיקלי, הטפוח הזמירי, האומר כולו עז
ותעצמה, והעצמה, עצמה מלכותית היא גזרת
אומר, הבעה קצרה כדבר מלך שלטון, נהם ככפיר,
המותאמה לטל על עשב, לעידון הרך, ושניהם יחד
המרכא הרכה, והשפחא העצומה, המלאה עז גבורה,
בפחזה מהירה מעצמת הלמותה, עושים הם יחד את
החסיבה הנשמית, המקשיבה לשיח הרננה, בסוד
קודש, להרמוניה שלמה, שכולה אומרת כבוד הוד,
נועם ועז.

„מנח אתנחתא“

חוש המנוחה במלא נועמן, כשם שבמקורו הוא מלא עצמיותה של הוד המנוחה, מעצמת ההקשבה של רזי המנוח, אשר רק בעולמי עד אשר לקודש הקדשים שם מכון לשבתם, כן תבוא הרגשת המנח, אחרי רב קשב של המוני עדונים של שמפי הגיונים שמריב מתקם תלא ג"כ לפעמים הנשמה, ותחפוץ כבר בנפישה פנימית, ונפישה זו, ת-יק אליה את ברכת המנוחה, שהיא מעין המנוח ועצמי, ותתואר חטיבה זו במנוח המקושר עם האתנחתא, והאתנחתא, בצורה הראוי להוראת השביעה האצילית, הדורשת דומית קודש, הולך קו ישר בשפעת הוד החיים, ומתפשט ממנו אור נגוהות כמראה הקשת, המזכירים אותנו את הקשת אשר בענן בשלל נהוריו, וצבעיו כולם של הקשה, מזכירים את כל ההגוי בחביון העידון בריבוי הגונים, וזהר עדן הנוי והתפארת בהתאמת היפיפיות ומעסיקה היא האתנחתא את עדנת

המונח, ומשרה בו את אור המנוחה העצמית שקויר
מללי התענוגים העליונים, מראש מקדמי עולמי עד:

„פֹּזר“

רוח נדיבה סומכת היא את השירה, היא חפצה
לפזר את גוני נהורותיה לכל עברים, להעריף אור
חיים ושמחה, עצמה וזיו לכל אפסים, בשמי שמים
ממעל, ובתחתיות ארץ במעמקים, בכל רוח עבר
ופנה, בכל מחשבי שואל, בכל חגוי סלע, בכל
ההומות ונבכיהם, מתפרצת היא השירה בגאינה
ונועמה, מפזרת היא את צליליה המלאים עדנה,
חדוה עז ושמחת עולמים, ושמים וארץ מרננים,
וכל היקום מלא גדולה ורוממות, מגבורת זיקי
יפעת שובע שמחות, ההולכים ומתפזרים הלוך
ועלה, הלוך וירד, הלך ורצוא, הלוך ושוב, וחוט
החסד מתגבר, אור חיים קוי הולך ומתפשט ממעל,
ונועם המנוחה מסתכל מצדו הימני, וירא מנוחה
כי טוב, ונעימת זמירות כופעת בהופעת ישועה
לכל דכאי רוח, ורביבי המנגינות משעשעים בעליזתם

את כל כמהי אורה רוחה וישועה, מעתה ועד עולם,
 תאוריה זאת היא חסנה של ישועת עולם, אשר למנגינת
 הפז, המצלצלת בצלצלי שמע, ומרנינה לבבות של
 אלפי רבבות נשמות רוויי נחת, בכל מלא היקום,
 בכל ספירות ומרחקים, בכל מערכות ומדרגות,
 המוחאים כף בשמחת לב ונועם הד קול, הזורם
 חיים ועז, בפאר מנגינת מעימת הפז, בבטוי
 הגיונו ובתואר הגלמת תיו כתיבתו, פזר נתן
 לאביונים צדקתו עומדת לעד קרנו תרום בכבוד.

„תלישא קטנה“

ההצטרפות המלאה הוד וגודל מחזון אין סוף,
 לאור וחיי עולמים, מקור נועם וחדות גדולה, מעשרת
 היא, וממלאה את כל קרב וכליות, שיר חדש
 והגית רננים, היא מביאה בהחשף אורה, את
 ההרגשה של התגלמות אורים, של הגבלת נעים
 זמיה, כדי להכנס במשטר סדר וקצב, המתאים
 לתכונת השירה, ורגשי הנפש הקצובים, וההגיונות
 הפרטיים, וציורי עדניהם, חותם עונג עולמים

חתום בהם, מפני שהם יונקים בהיותם במקורם, את
 יניקת חייהם, ממקור העדן, אשר לא יתואר באומר,
 במחשבה והגיון, ובכל מדה וקצב, וכדי לתמס את חוון
 העונג בתוך ההקצבה הזמרתית, ולהכניס את תכינת
 השירה המתעלה מעל כל גבולים בתכונה נפשית
 מקוצבה, יתואר האור המחיה את רוח השירה
 בתור אור נתלש, בתלישא קטנה, חלקים חלקים,
 נתוקי אורות, הקצבת צלילים, נצוצי אורות,
 זרויפים עליונים, שמהם עולמים רבים יתכוננו
 והנפש החווה את חדות השכלול העולמי, מהמון
 האורות המנותקים, ושברי החיים ההולכים ובוזקים,
 תמלא גאון וצהלת רנה, ומאור המלא הימני
 המלא עז ורויה, תלך ההמיה השירית, אל השמאל,
 המצמצם וקוצב, בקמיצת גבורתו העוזרת את
 שפעת החיים ולשרם, וקו של אורה מתנוצצת הולך
 ישר, ממלא שפעת האורה, מלאתי כל שחקים
 וכל מרחבי תבל למען העטיר את הוד הזמרה,
 בהמון יצירות פרטיית עשירות הזמות, כגוני
 החיים השינים מאד, ע"י מרבית נתוקי האורות
 הכבירים וגלילת גלגל, והקפת אור וחיים בתוכן

מלא באה, בהגלות האורה, להרבות עצמה ויפעה, להאדיר עונג ורוח חיים עליונים, במקורי השירה והזמרה החיה, זאת היא תכונת התלישא הקטנה הפונה אל השמאל מן הימין הממלאה גבורה והוד את היסוד הפועל ביצירה הזמרתית, להאדיר גוניו ופרטי הרכבתו, ולהגדיל תורת העדנה הקדושה, שביות מרומים, בכליל פארה, בהמית התלישא הקטנה, וסמל תוארה.

„תלישא גדולה“

ההרגשה השוטפת ברעיון השירה בדבר גודל אין סוף ושגוב אין קץ, המרוסמת את הנפש ומעוררת את התוכן השירתי, אחרי שהיא מכמנת את הברותיה בשטפת נצוצי אורותיה, המלמדת אותה לכון את הגונים המסומנים ע"י הופעת ההגבלה של נתקי האורות, שנשמות אין קץ הולכות ופורחות על ידם, היא מהנשאת אחר כך להרום האין גבולי בכללותו, שבכל עזו והועפות שיאו, הרי הוא נדבק ביסוד הרעיון

הנשמתי המתעלה בהעלוי השירי, כללות ההויה
 האצילית, העליונה, שורש כל היש, ומקור כל
 ההתהוות, מעין העז של כל החיים, של כל הכח
 המתעלה ומתנשא, שהרי בלא ההגיון של ההתלשות
 הכללית, ממקור המקוריות של נהר הפלגים של
 האורה של אור האורים העליונים, אשר נשגב
 שמו לבדו, אי אפשר לשום רצון לציר שום שאיפה,
 ושום המשיכה נפשית, ומי הוא הנותן לנו את
 התעצומה השירת המתנשאת לרום עולמים,
 המשוטטת באויר מהור של צחצחות אין סוף, רק
 ההרגשה העליונה, של התלישא הגדולה, של
 הנתקת האור הכללי המחולל כל, ומקיף כל,
 מסגולת שרשי אור אורותיו, ומקור השלמות
 העליונה של זיו חיון, שכל הנתוקים הקטנים
 מדודי השיעור, ומוגבלי החוג, הם הם תולדותיו,
 פארותיו, וענפיו, התלישא הגדולה מעוררת את
 הנעימה העליונה של השירה החיובית של
 התאפשרות ההרגשה של הארת אור אין סוף במלא
 הענוגיו בחוגים סופים ומוגבלים, מן השמאל

הולכת היא ההלישה הגדולה החובקת כל ומכללת את הכל מן הכח השולל הממעט את היפעה כדי לגלותה, בחוגים רבוא רבבות אין קץ, והיא אל הימין פונה, להרבות עצמת חיים חיוביים, ועדונים טסומנים, מביטאים בהבטאה עליזה של הגיון שיח שירת קדשי קדשים, יוצא הקו ברעם גבירתו, ומגלה את היד הכדוריות השלמה שפניה הולכים הלך ונסוע הנגבה, כי אמרתי עולם חסד יבנה.

„קדמא ואולא“

כשהשגוב העליון מאיר במאורות עדניו בנשמה פנימה, ואורותיו שומפים ועוברים את כל אופיה ותכניותיה מחוצה לה, הברה פנימית חודרת המתחימה את המעמד העצמי של הדורש ההוגה והשוקק, וסקירה עליונה נורקת אל הרום, אל השלמות התבסיסית, אל השיבע הרוחני העליון אל אור הנצח המתעלה עליו אין גבול, ותשוקה בוערת להיות תמיד עולה ומטפס אל על התקדמות תדירית בצעדים בלתי פוסקים כלפי

מעלה בסולם השלמות והרוסמות, בהארת פני
הדר עליון, ושפעת אור קודש מרום עולמי
העדנים, חודרת בנשמה פנימה ועושה היא את
רשומה, בהמית הנגינה של הסתמלות הצעדים
הבאים מתוך ההורחות העליונות השוטפות על
האותיות מני קודש העליון הלך ושוב, ימין
ושמאל, נהורים אחרי נהורים, המזרימים זה אל
זה את איתניות שפעת נחלי עדניהם, זהו
החזון המורכב של נגנת הקדמא-ואולא, התקדמות
והליכה בלתי פוסקת, מהות העלוי התעניג
העדין, של התוספת התדירית, ששם מגיע רו
היצירה כולה, בחביון העז האלהי, התיכין של
העליה, של ההוספה, של הפריה אור, והוספת
כח, בעלוי אחרי עלוי, זהו התוכן שהוצר חק
ביצוריו, זהו הרו, שהעולמים כולם נקראים להתהווה,
למען הוציא אל הפועל את הרו של התוספת,
של הברכה ההולכת ומתגברת כמעין המתגבר,
זאת היא המטרה שהרוסמות הכלתי גבולית שמה
בשבילה גבולים וחקים, קיום ומדידות, והמרוסמים

האין סופיים הולכים ומתגלים, בתוספת אין כופית
 בצעידת עליה, שלא יש שים אפשרות להיות עדן
 עליון זה מצויר בהשלמות המחויבה המוחלטה
 מצד עצמותה, אבל סוף כל סוף, עדנת הגבול
 לא תחסר מכלא כל, ועדן הגבול הולך לרומו,
 לאין קץ וגבול, מתדמה למקורו, בחק האי סופיות,
 דום נשא זה, מתאר לפנינו את ההגיון הזמרת,
 אשר בנגינת הקדמא-ואולא.

„אולא גרש“

התניעה מצד עצמה, מיכרה היא בתור חיים,
 יסוד הראשון של התנועה מוכרח הוא להיות פנימי,
 וממילא נפשי חיי, והתנועה החיה, מעוררת בנפש
 את יסוד החיים, שהוא הולך ועולה עד מקירו,
 מקור חי העולמים, וכל מה שהיא הולכת, בין
 בהתקדמות, בין בנסיגות, בכלל, הכל מעיד על
 יסוד אור חיים, והצללים נסים, נגרשים הם כל מחזות
 השוא, כל חזיוני המות ודממת השאיה, מפני
 התגלות אור החיים, וממילא מתהפכת כל תנועה

לעליה, ומגרשת היא את הירידה, היא מתלבשת
מחוצה לה ומצנימיותה באור הנצח, באור התחיה
והמות, והרגעיות, מתגרשים, ואור חיי עולם
מתפלש ובא, וחדות עולמים מנגנת מאליה.

„גרשים“

הגרוש המיוחד שהמהלך של האולא מתקשו
עמו, הוא גרוש מופנה לצד יאה, לצד הצללים
מנגדי האורות, אבל הרוח הפנימי, חדות הקודש
בהתגברה, רואה היא שגם את האור החלוש
היא צריכה לגרש, כדי שיתקומם במקומו האור
החזק, הרוח האמיץ ההולך וסוער, ומבער את
כל הרוחות הקלילים, שהם נותנים מקום לתכונת
חיים חלשה ומרופפת, על כן יש כאן שני גרושים
שהנגינה של הגרשים היא מבטאתם, גרוש
המאפליה להכין מקום לאורה, וגרוש האורים
הקטנים, הדלולים המשמאילים בהולשתם, לתת
מקום לאורה החזקה, לאור אל עליון, חסין גבור
אדיר הגבורות, שיאר ויופע בכל הוד העולמים.

בכל נשמת חיים, בכל אצילות יפעה, בכל סדרי עולמים, בימי עולם, ובשנים קדמוניות, בכל ראשית, ובכל אחרית, והאולא, התנועה המסותרת, המביטאה בשפה המתורגמת המתחילה מן המצר, מראה פה את גבורתה במרחביה, תגרש גוים ותטעיה ותשרש שרשיה ותמלא ארץ, כסו הרים צלה וענפיה ארזי אל.

„דרגא“

יש אשר שפעת החיים זולפת ובאה בשפעה פתאומית, הגדלה אחת כלולה מברקת ומבלטת צורה של אשר, של חיים שגיבים ורעננים, מוארים מאור החוסן והעז, מאור התפארת והיקר, והאדם יונק את אשרו, את קדושתו ואת עלויו, מתיך ההארה המכללת, שבפעם אחת מרימה אותו ממעמקי תחתיות למרומי שחקים, מחיי חולי חולין לחיי חיים של קודש קדשים, ולעומת זה, יש אשר השלבים של העליות, הנם תכופים, מוכנים להיות נצעדים, והרום איננו בא בשפעה פתאומית, כ"א הדרגא מבונה היא, והעולה דורך על במותיו

קמעא קמעא, הולך וצועד, הולך ועולה, יתרון יש למדרגת העליה הדרגאית על המדרגה הפתאומית שהיא לכאורה גדולה ממנה, מפני שהעליה הדרגאית היא עליה תדירית, היא אינה צריכה לחכוי של שעת כושר ועת רצון מיוחד, הפתחים לפני עליה זו הדרגאית תמיד פתוחים הם, והאדם בחופשתו וחפצו הבלתי משועבר, דורך ועולה צועד ומתעלה, גם במעמקי הנשמה בפנימיותה הולכת היא המדה הדרגאית ומתבלטת, מתעמקת ומתוה תויה בדיקנות מחודרת, והנועם האלהי שופך עליה את המון חנו, וכל היתרונות הללו תבטא הנגינה הנשמית בצורה והבטאתה, במושג הדרגא.

„תביר“

הדרגאות ההולכת במסילתה מעלה אחר מעלה. היא בונה את עולמיה במדה מוקצבת, רואה היא את האידיאלים הקצונים, העומדים ממרחק, ומכונת אליהם בכל עז רוחה, ובוזה היא מוסיפה אומץ

וגבורה, אמונה וקדושה, רננה ופאר עדי עדיים,
 אמנם אחרי שמשתכללים כבר העולמים, וההכרה
 באה אל הגבול החפושי של התכונה ההיא
 המבוקשה בהאידיאליות אשר נצטירה ממרחקים,
 הנה אור חדש בא ומבריק, אור מזהיר, אשר לאורו
 מתפוצצים הררי עד, והעולמים הקדומים משתברים,
 מתפררים לפרורים, ומפרוריהם מתבררים נצוצות
 אידיאליים מובחר שבמובחרים, שמהם נבנים
 עולמים חדשים, כלולי אידיאלים מלאי הוד עטרת
 קודש קדשים, והשקפת הבניה, נשקפה היא
 בתכונת המשבר, התביר הבא אחרי הדרגאות,
 לכו חזו מפעלות ד' אשר שם שמות בארץ, ומתוך
 תהומות המשברים, מתוך מחשכי המצולות, מגיהים
 אורות עולמים, מקולות מים רבים אדירים משברי
 ים, אדיר במרום ד'.

„יְתִיב“

השברון אשר הוא בא בתכונתו בהעולמים
 הדרגאיים, הוא מכין את הבנינים המרובבים,

העומדים להיות מתכוננים במקום ששם ההגבלה
 וההקצבה, המשקל והשעור מוצאים בו מנוחה,
 העולמים המקבלים את המפעלים, המוכנים להיות
 מושפעים, מגלי הנגוהות ההומים, הפועלים בארחות
 שטפיהם, המצב של העמידה הוא מכוון למצב
 הפועל העושה המחדש המציר המהוה, המאיר
 והמחולל, בלא שברון לא יבאו מרומי האידיאלים,
 וזרמי הגבורה העליונה במלא ריווי נועמה, למצב
 של קבלה, של הכשרה להיות כלי לספג אל
 תוכיותו את כל אוצרות המפעלים, עולמים של
 עמידה הנם שם במרום עזם, בתקפם, אבל אחרי
 השברון המכין את הבנין המחודש הנבנה מתוך
 ההרוס, המשתלם מתוך השברון תבוא המנגינה
 של היתוב, עולם היושב, היושבי בשמים, והננו
 מאושרים להיות מקבלים ברכה המורקה עד בלי די
 "פסיק" |

הכח השוטף מאור החיים, המודלף ממקור
 העליון, הח תך הויה, חיים וישות, לכל ציור, לכל
 כושכל מורגש ומוטבע, בכל מלא עולמים, בתכונת
 ההתהוות האצילית, איננו הולך בהתפשטות אור.

עד התכונה היותר מאוחרת, עד אשר יתם כח,
 ולא יעצר עוד כח לפעול ולציר, להוות ולחולל,
 הסיגים הבאים מדלדול הכח, מיסיד ההעדר
 וחלשות ההויה, היו אז מתגברים, והעולמים היו
 מתשטטשים מפני רוח השלילה, המתגבר,
 ומתבערים מפני הפגת זיו היופי, שהיה מתגלה
 בעמקי התחתיות, עז וחדות הקודש הם הם הגורמים
 שכח היצירה פוסק הוא בעודו במלא חיל, כל
 הצביונים שהם יוצאים לפועל ההויה, כולם
 מולאים לשד ורויה הם, אין עיף ואין כושל
 בהם, והנגינה האלהית מתרוממת בעזה, בתכונת
 הפסיק | ההפסקה, חדלון היצירה, המורה על
 עזו וחיל, המתגלה במלא כל, ואור רוח הקודש
 בכל נעימותיו שואף הוא וזורח, שוטף ומתעלה
 במלא היש של הנבורה העליונה, מעוצם דבר ד',
 קול ד' בכח, קול גדול ולא יסף, דמתרגמינן לא
 פסק, ויהי קול השופר הולך וחזק מאד שלא
 נמדת בשר ודם שקולו הולך וכותה, ואור ההיים
 האציליים ההולכים במלא עולמים, אור עולם

באוצר חיים, מראש ועד סוף, ממולא הוא בחוס
עוז, רק דבר ד' וכח אור החיים הממולאים מראש
ומקדם עד אחרית, הוא אמר ויהי, הוא צו
ויעמד, אל שדי שאמר לעולמו די, ומתמלא התוכ
הסופי באור חיים מכופלים המתגדלים בחשבו
ומספר, מנצפך צושים אמרום, והננו מתגדלים בגאו
קודש קדשים, מנחל עדנים של נהר שאינו פוסק
המתגלה בקו הארוך ובמנגינת הפסיק.

„סוף פסוק“ :

התוכן של אמירת די לעולמים הבא באמצע
כלומר לא בהמתנה הסופית, שהפסיק מנג
בכנירו לרומם את זמרת יה לומר שירה ע
מפלתן של רשעים, יתמו חטאים מן הארץ ורשעים
עוד אינם ברכי נפשי את ד' הללויה, לקמם
בלא עת את הדורות שצריכים להקמט שנהר יוצא
יסודם, שלא לשכלל את הרשעה עד בסיס יסודה
שלא לתן מקום לבריאה גופנית למזיקין כי בפתו
באה הנהרה של קדושת יום שבת קודש, הוא
בכל גדל ערכו תוכן פרטי, שבערך הפרטיות

ההפסקה הפסיקית משובחת היא, אבל מרגש
 עדין זה באה הנגינה האלהית להתעלות אל הערך
 הכללי שכל מה שעלה ויעלה, שעולה ושירד,
 שיצויר, וישוער, בסוד ההגיון והמחשבה הצפונה,
 הכל משכלל הוא את הכל, והכל יחד אומר דבר
 שלם, שקצתו כנשא ומעדן את קצתו, זאת היא
 ההתארה של נגינת סוף פסוק: בגבורת מנוחתה,
 בפוצת חילה ותקפה, שהיא משערת את כל
 המצטיר והנעשה מהעלאת ימת מרומי רוממים,
 עד הורדת שפלת שפלים, והכל מתקשר ביחד וכולו
 אומר כבוד, ועד וקנה אני הוא ועד שיבה אני
 אסבול, אני עשיתי ואני אשא אני אסבול ואמלט,
 והאחריתיות המצטירת מעוצם עדנת נגינת אומר
 סלה, היא האחריתיות הנוחה שכן ראוי לה,
 שכללה כבר את הכל ובאה עד האחרית ולכל
 תכלה ראיתי קץ, והקץ, קץ הימין הוא, והסוף,
 הוא סוף נח מתוקן ומקובל, שהוא בעצמתו
 השלילית משכלל את הישות החיובית, והפסוק
 מעוטר הוא בזיו האור של סוף פסוק.

„שלשלת“

נעימה מיוחדת, ערוכה בכל, וארוכה בתוכנה
 הבמותי, ובהשתרגותה האיכותית, יוצאה ובאה
 תמיד מאותה ההכרה וההרגשה הפנימית שהיש
 כולו, ככל עומק יסודו בתועפות גדלו, וברום
 פארו, הכל אחוז הוא אחיזה סבתית זה בזה,
 המורה שאין בכל היש כולו, פרטים בודדים בלתי
 מסודרים, ואין הפתעה בלתי קשורה בקשר המערכת
 המסודרת, והכל הולך ומתאחד, לנועם מוסיקלי
 נהדר ונעים עד אין קץ ואין תכלית, שכולו אימר
 כבוד, ההתעסקות הנפשית, ושזעות רגשותיה
 הבאות בעקב ההסתכלות של השלשלת הארוכה
 המקפת עולמי עד, ומעבירות לפנינו את הרתוקות
 הנחמדים של עצמת החיים ויפעת ההויה,
 המעמידות אותנו על נועם אור אלה נורא הוד,
 מקור הנעימות, ומעין העדנים, אוצר ההופעות
 ומקור מקורות החיים, בא אלינו עם הרושם
 הנגינותי הארוך והמסולסל, אשר בטעם השלשלת,

ומרשימה עלינו יחד את רגשי הגודל וההמשכה החיית, עם ההתארה הכתיבתית, של התואר המותווה אשר להתמונה הכתובה של הנגינה השלשלאית, התקשר מעדנות כמה, ומוסרות כסיל תפתח, ואור יוצא בשלל צבעי ברקים ממלאי עולמים בגוני זהריהם מופיע נגד עינינו, בכל עת אשר יפעת האור העליון בתכונת השלשלת הנגינתית תבא אלינו, יחד עם המחשבה הסודית בנועם רוז היקום בכל פליאי פליאות רתיקותיו ונישא דעינו למרחוק ונתן צדק לפועל צדקות ועז, אלהי חראשונים והאחרונים המקשר בשפעת טובו המון בריות לאין תכלית, ושומר בריתו לדור דירים.

”קרני פֶּרֶה”

יחד עם ההצטירות המלאה עדנה, צהלה וגודל, של הקשורים הסבתים המקיפים את כל ההייה, לעימקה ורומה, לגדלה והקיִיִּה, המרנינה כל לב השואף לגודל ולזשלמה מחושבה, תבא, ההכרה המרעננת, של עז החיים וההפריה

ההולדה וההתחדשות הממלאה את היצור בכג
 ערביו, מתהום ארעא עד רום רקיעא, עז הקרן,
 קרני ראם קרניו, כח השור, בצורתו המפריאה
 הפרה, בשפעת חלבה, בשגירת תולדותיה, בחוץ
 החיים אשר לה, מסמלת היא בקרניה, את האומי
 התולדתי, שבישות ההויה, הממריצה את ההתילדות
 והחדוש התדירי בכל מלא עולמים, ביצירות
 השכליות, בצורות החיים של ההרגשה, ההכרה
 הבחינה והמעמק המדעי, בתעופת המחשבה שג
 הגות הקודש ושל הרוממות המוחלטה והבכירה
 באים הם הציורים של קרני פרה, מעטרים הנ
 את האותיות, את התבית הממולאות, במלא לשון
 חיים, של כבוד ועז, של קודש אל חי העולמים
 ומעירים הם בקרב נשמותינו. רגשי נועם עז וחרור
 עולמים, יחד עם הדר עילם של שיבה, של עמר
 זקנים, עיד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו
 רחמי אם, וגבורת רעם.

"מרכא כפולה"

אחרי ההגות המרוממה של האומץ המפריא, ב

החן המשכלל את מפעלי העז, המגביל וממהק את גבורותיו, המרכך את קשיו במורך, בתכונה רכה, ברכיכות בפולה, ברכוך העז גם במקום שהוא הולך למשרים, במקום שכל תכונת התגלות העוזו היא רק לבנות, לקדש, להעלות, לפאר, ולשכלל, כי הרך בעצמו הוא הצביון המפואר, ותיכון האהבה העדינה מיפה הוא את המלוא של גבורת החיים ועצמתם, אמנם עוד יותר נכבד מזה הוא יסוד סגולת הרך, במקום שהולך זרם התפשטות החיים לצד השלילה, לעומת הסתירה, ההתכערות הדלדול, יהעקירה של כל נטוע, אומץ החיים, צריך הוא לכלל את הכל, את כל הימין ואת כל השמאל, אמנם תכונת הרך צריכה להיות מעולפת בעומק האופי של כח הפועל החיובי, וזורח מתקון אור זה במעמקי ההרגשה ומנעמי עדינות הנשמה, ההגיון הזמרחי, אשר למרכא הכפולות, המכפלת את מדה רכותה במדה מספקת על הימין ועל השמאל, ועדני הרך הכפול מתבלים יפה את הצד המרירי שיוכל עז החיים והפרייתו בתגבורת עוזו להוציא

אל הפועל, בהיותו מתנשא בשטף גבורת רעמיו,
ואל זה אביט אל עני ונבה רוח וחרד על דבריו.

„קדמא“

ההתהלכות לפנים, צורת הרוח פנימה,
ההשתכללות הבלתי פוסקת, הוספת שלמות בעולמים,
בנשמות החיים, בכל מהלך, בכל הקף ומסלול,
ההתקדמות התדירית היא באה תמיד, ממתכונת
נאמנה של מווג הכחות, מהכנת הכח הממריץ
ביסוד הופעת פעליו, הממווג במדותיו המרובבות
שהולכות כולן זו לעומת זו, בהסכמה והתאמה
מכוונה, ממעין זה בא נועם החיים המנצח בנגינותיו,
להעיר את הרוח בהדרכה מתמידה של התקדמות
יסוד הנועם של הקדמא הנגינתית, הבלתי זקוקה
להתנועה המהלכית, ועולמה איתן הוא גם מבלעדי
הזקוק אל האולא המסערתה במעמד המפעלי.

„ירח בן יומיו“

אחרי אשר נסעה הנשמה האצילית את
מסעותיה הרבים, אחרי אשר עלתה הררי עד

וירדה תהומי תהומות, אחרי אשר התרחב הרוח
 בכל הסתעפות הגיוניו, אחרי אשר התעשרה
 האורה מהופעת רבבות אין קץ של צללי גוניה,
 אחר אשר אחרי החליפות המרובבות אשר הקשיבה
 רב קשב, את התחישה העדינה אשר לאור החיים
 שבנשמת עולמים, אחרי אשר המנוחה השאננה
 הוציאה את פריה, והסערה התנועתית כבר נולדה
 ופעלה לחולל המון חדושי חדושים לאין תכלית, הנה
 עולמים חדשים הולכים ונפתחים לפנינו, עולמים
 שכל המרומים אשר כבר דרכנו על במותיהם
 הנם רק שלבים להגיע עד שיא קדשיהם, ומרחוק
 הננו רואים ברק אור נשגב המבשר לנו תחיה
 חדשה, חוללות עולמים חדשים, עולמים יסודיים
 נישגבים בקודש, אשר הנם הולכים וגדלים,
 הולכים ומתגדלים, מתפארים ומתעטרים בעטרת
 זיו הודם, ירח בן יומן, התגלות מצערה, התנוצצות
 זעירה, מרכוש עליון שאין כל העולמים כדאים
 לו, בא ומאיר לפנינו, ומבשר לנו תקופות
 מאושרות, עטרת תפארת לעמוסי במן שהם
 עתידים להתחדש כמותה ולפאר ליוצרים על שם

כבוד מלכותו, כירח יכון עולם ועד בשחק נאמן
 סלה, ואורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד
 נכון היום, ונעימות עדנים עדי עד ממלאה כל
 קרב וכליות, בחיי עליונות חדות נועם קודש
 קדשים, ברוממות שגיבת טהור גדל עוזו, והמוסיקה
 האלהית תחינו תחית עולמים, ותשביענו ששון
 ושלות שמחות, תיצרנו יצירה חדשה, ותעודדנו
 לרוממות אצילות אין סוף, ומחיל אל חיל אנו
 הולכים, ומרום אל רום אנו נוסעים, משגב לשגב
 אנו דורכים, ומעלוי לעלוי הננו עפים, והדרת
 גאון שחקי עולמים מתעטר במקור חיינו, ובשורת
 לידה חדשה, הופעה עליונה, מחודשת בכל פאר
 וכבוד אשר באה ונהיתה הננו מתבשרים,
 ומנגינותינו מתחתמות ברוח ענוה ועז, בצורה
 דקיקה המתעלה אל על, ירח בן יומן, ההולך
 הולך ואור, והיה איר הלבנה כאור החמה, ואור
 החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים, ביום
 חבש ד' את שבר עמו ואת מחין מביתו ירפא,
 במהרה בימינו אמן.

הברקה.

המחשבה חקודמת להאותיות, היא פועלת תמיד, והיא יסוד הגבורה של הנשמה, כל מה שנבירה יותר יתגלו לפנינו יותר סעיפי המחשבה שמסתעפים, לאותיות, והגיון, נקודות, וטעמים, ומשם באה הבנת כל הנאמר בכל תיבה ומאמר ספר וספרות.

„האלף“

האלף היא מזכירה את הראשית, הוא תרגום של למוד, בעברית הוא ג"כ ממקור הארמי ובא על המדרגה הירודה של הלמוד, הצד המתנוצץ אל התלמיד מצפעתו של הרב, כתכונת האחורים לעומת הפנים, האלף במספר, בנקודת סגול, מדרגה הרביעת, של המספר, ולעומתו ההגיון הנשמע הוא הרביעי, מהתחלת הרעיון החתום שלפני המחשבה של האותיות, היו"ד העליונה של האלף מורה הרבוי

האיכותי, שמתנוצץ מתוך האחדות המוחלטה, הקו האלכסוני ההולך מן השמאל אל הימין מלמעלה למטה, מורה אל הכשר ההתמעטות של האורה העליונה, כדי שיהיה אפשר שתצויר, היוד התחתונה מורה הרבוי הכמותי הגבולי, הבטוי אל"ף למ"ד פ"א, מורה עליה מן התרגום אל המקור, ומשם לכח הדבור המאיר, וכל ערכי האל"ף כולם מתארים את העצמה, כח שור, שנקרא ג"כ אלף.

„הבי'ת“

הבי'ת מורה תוכן מקבל, כבית לשבת האדם, המחיצות צריכות לעכב בעד האורות הרוחניים שלא ישמפו יותר מדאי, כדי שימצא החומר, פתח הבית הוא למול האותיות הבאות, מפני שהמחשבה הראשית אינה יכולה להיות מוגבלת, מה שהוא למעלה מכל ציור, ומה שהוא למטה ממנו, הוא ענין אחד בשגובו, כי מחוץ להגבולים הכל אחד, המחיצות השתיים של הבית העליונה והתחתונה הן חוצצות נגד האורה העלית והתחתית,

המחיצה הדקה היא לעומת הציורים העומדים במערכת הגבול במדרגה אחת, אבל הם שונים מאלו האופנים שיכנסו בגבולותנו.

„הגימ'ל"

הגימ'ל, מורה על הגמול של מדה במדה, שהוא בא אחרי שנערכו הענינים הבלתי גבוליים והגבוליים במערכה משותפה, היא מורה ג"כ על ההתגמלות של הציורים, שאינם צריכים עוד לגדולם להיות שואבים מהציור הבלתי מוגבל, הירידה וההתדקות של טיפּ הו"ו שבגימ'ל מורה על הקטנת השפעה, עד לכדי הגלות הרבוי, בצורה של חיים גשמיים, תואר הגמל הבע"ח הגדול בכמותו, מסמל את ההגשמה, והירידה העמוקה מעמקת את הדבור ומרשמתו, הוראת המבטא, גי עימק, מל דבור.

„הדל'ת"

הדל'ת המושכלת, הוא המוגבל הפותח שער למה שהוא למעלה, הדלות של ההכרה גורמת

את הבליטה של הציורים, והיא דולה ושואבת
מסעינות עליונות, קוי הדלת, רושמים את הכמות
ואת האיכות, היו"ד של הדל"ת שמאחוריו, מורה
על הכח האיכותי המחיה את הכמותיות.

„הה'א“

הה"א מורה במבטאה על המוכן ומוכשר
להישטה, הא לכם זרע, כח פועל נבדל הו"ו
או היו"ד שבה"א, מורה על האיכות המדידית
או האיכות המספרית, שהם מכינים את הצורות,
בנושאיהם המוגבלים.

„הוי'ך“

הוי"ו היא בקרם כחבר נושאים מזורדים, החבור
נמשך מסגולת המספר של ראשית הויו שהוא הי"ו, וז,
שהוא מתמשך לפעולה, והוא טבוע גם בסגולת
הרקדוק של הוראת הוי"ו בתי"א מחרת
המהפכת העתיד לעבר מפני סגולתה העליונה,
המתעלה על הזמן ושטפיו.

„הזיין“

הזיין מורה על תבונת המלחמה, שהיצורים צריכים להיות לוחמים ביחוד בהגמרם, נגד הכליה והאבוד, וכולל את יסוד ההונה המישך את משך החיים, וכח המלהמה עם כח הזן איננו בא מההתפשטות הציורית. כ"א מעומק החיים במהותם, ומורה זה קו הזיין הנמשך מאמצעיתו, מעצם החלק היוד"י שבו.

„החית“

החית מורה מחתה שבירה, הבנינים הצוריים, אחרי הגמרם במערכה אידיאלית ידועה. צריכים להשבר, כדי להבנות בצורה חדשה, יותר משוערה ומדוקדקה. הכחות העצומים שביצירה עורכים קרב זה כנגד זה, מתיך ההתנגשות באים חיים, הנכללים במבטא החית, בצורה סמוכה חית.

„המית“

המית מבטא את הטוב הגנוז, הפרטיות היא לעולם גנוזה, אין אישיות אחת מתגלה לזולתה,

המלחמה ומכשיריה שימרים את הצורה הפרטית, בעולם, בכוונ, במין, באומה, ובאיש, הפרטיות הגנויה צריכה בצור שלא תשקע במחשבי ההעדר ומורה ע"ז הבסיס התחתית של הטי"ת, עלום הפרטיות מתאים הוא אל עלום הוראת הטי"ת בבטויה.

„היו"ד"

היו"ד מתארת מהות המספר, שהנספרים ביו"ד מתנוצצים על ידו, הנקירה היא ההעברה מן האפסיות אל היש, בטוי היו"ד מאחד את ערכי המדידה. הנקודה, הקו והשטח, ביו"ד, וי"ו, דל"ת, בתואר כתיבתם, בצורה רוחנית נשאר יסוד המספר, וע"כ אינו מרמז על הגוף המעוקב.

„הכ"ף"

הכ"ף, מורה תכונת המשקל, צדוק הערכים, הכלליות והפרטיות, זה לעיטת זה, וכח ההכרעה מביא פעולת כפים, וכופה ומכריח את התוכנים הכחיים לפעולתם המשוערה, צורת הכ"ף מורה

המשך אחד, לא פרקי פעולה מיוחדים, חיצין הוא כח הפועל, בין הרום והתחת בחזקה, ובין הצד הימני, בקו דק, פתוח הוא הכף לקראת כל כח מתחדש, העתיד לחולל פעילות עדי עד.

„הלמ"ד"

הלמ"ד מורה למוד הבא ממקום אחר, שמקימו נאות להיות אחרי מדרגת ההופעות ש' ההקשבות העצמיות, הלמוד מעלה את הנושא ממעל לחוג השקפותיו. ורומז ע"ז המגדל הפזיח באויר של הלמ"ד, שאין קץ להלכותיו, ההתריסמות העליונה הגאופית. גורמת ג"כ להתעלות מדודה של המושגים התחתיים, קו התחתי של הלמ"ד בהתקוממותו האלכסונית כלפי מעלה מתאים לזה, היסוד המבדיל שבין הרום והתחת ברשומי החזק, היא מקור הדעה הלמודית, וע"ז מורה הקו הממושך העב של הלמ"ד, כל איצרות החיים הקדומים, מקדמת ימי קדם, נכנסים ע"י התרגולת ששמעה ועברה, אל החוג הלמודי, ויוצאים בתור דעות גלמודות, נושאות כל פרי הרוח, בנצח הודו.

„המי"ם"

המי"ם, במבטאה, מתאימה לתכונת המים, הצורות המיזרחות בפרטיותיהן נתמוגו, ונעשות חטיבה אחת עשירה ומפריאה, התרכבות תמונת הכ"ף והבי"ת שבחלק הגדול של המי"ם הפתוחה, כורה על כח המחשבה וחפץ הפועל ביחש הכ"ף, ובית קבול לרשמים ותכונות שונות. בעושר אין קץ, ביחש הבי"ת, הוי"ו המחבר, שטף החיים מתגלה בן, המאמר יסוד המי"ם, מאמר פתוח, משתלם עם היסוד הוי"ו, הפגימה העליונה נותנת מקום לאורה בלתי מוגבלת לחדור עכ"פ אל אוטין המאמר, שבעצמו היא בא ממוג המימי, מעמד הניזולי של כל הצורות המוצגות בפרטיותיהן, חק המים וגבורתם.

„הנו"ן"

הנו"ן במבטאה התרגומי, בצורתה הדגית, חית המים, מורה את הנפשיות תוצאת היצירה הבאה ממוגו של השטף הגדול, מקולות מים רבים

אדירים, ההאפלה התינוטית מביאה את הפלוג
שיסוד הרבוי המתגבר בא משם, הפרטיות הנאה
מאוצר הכלל הגדול, היא צריכה, להערכת המלחמה
ושמוש הוי"ן להגנת עמדתה, הצורה הזינית
שבנו"ן, שאז עולה בידה עכ"פ בצורה זעירה,
שהוא ערך הספוק הפרטי התוכן הכפי, החפץ
וההגיון הפועל, המגיע למטרת שאיפתו, העושה
את הבשר החיים, במהותיות צורתם.

„הסמ'ך“

הסמ'ך, מורה סמיכה ועזר שאין העקריות
תלויה בו, אבל נדרש הוא תמיד, הסגירה בתוך
הגבולים, לכר נקצב, לכל עולמים, לכל נושא לכל
יצור, לכל רעיון ומפעל, אינו מקור הגבורה, אבל
הוא נושא בקרבנו את הסמך היותר חזק לשמירת
מהותיותו, ההסכבה והסגירה יסודי הסמיכה הם
לכל הנופלים.

„העי'ן“

העי'ן מירה על הראיה, שא"א לה לצאת אל
הפועל, רק אחר שנסמכה המציאות בגבוליה, בתאור

הסמך, צורת הוי"ו, משך החיים, וצורת הוי"ן, כלי המלחמה להגן נגד כל מחרیب, מתאחדים, כדי לסמן את הצורות הראויות להיות נראות, ההשגחה, העליונה מאור ד' הכללית, מתפשטת על הפרטים המוגבלים, וזהו יסוד הראיה, שראית האדם והחי מסתעפת ממנה.

„הפ"א"

הפ"א, מורה על הגבול, עד פא תבא, והגבול של הופעת החיים היוצאים מהמחשבה והרצון שבאים עד כלי המבטא, מביא את הדבור, שהוא תוכן הפה, הפה בה"א מתרחב ומתגלה יותר במבטאו מפ"א באר"ף שהוא סתום בהברתו, שמורה על קצה הראשון של הגבול מצד מגעו בהתעלומה של המחשבה המסותרת, הרעיון הפנימי, הוא יסוד הדבריות, היו"ד שבפ"א פנימה, וצורת הפ"א נבנית, מהרכבה של בי"ת וכ"ף להורות, שההכנה של הגבול לקבל פעולות מסומנות שהוא תואר הבית, והפעולה בעצמה, פעולת כפים צורת הכ"ף מתאחדים, וע"י מווגם בא המעמד, של הפ"א.

„הצד'י“

הצד'י, הרגיל להתבטא צדיק, מפני סמיכתו של הקו"ף אליו, כולל את הרעיון שיסוד הצדק בנוי הוא על תמימות היחש הצדדי שבין כל אחד עם מה שחיון לו, תואר הצד'י הוא מורכב מנו"ן וזי"ן, התגלות החיים בהיותם מסומנים בנקודות ידועות, מתאימה לתוכן הנו"ן, התגלות ההפריה של הדגים, וידגו לרוב, ומתעלם הרעיון החי באחיזה גופנית, כדמות תרגום לגבי מקור, ויאמר נון ולא דג, והזי"ן כלי המלחמה, הלוחם נגד המות, מתעקם הוא הזי"ן ובא אל חיק הנו"ן, כדי לתמם את חזון הצדק, ומהלך זה הוא, בין אישי, המתגלה בפרטים, בין חברותי, בין עולמי, שאנו יכולים לסקור ע"י יסוד ההיקש על דוגמתו, גם בנושאים הנאדרים בקודש. ויסוד החיים מתפשט ומתגבר ע"י כל המלחמות, המזככות את החיים, ומצרפות אותם, כרי להביאם לידי עישר וגודל.

„הקו'ף“

הקו'ף, מורה על תכונת החקוי המצויר בקוף

לגבי אדם, שיש בו יסוד קודש להיות האדם וכל מדרגה של מציאות שוקקים להתדמות לצד עילאה, ובוזה הם מתרוממים ומשתגבים, ויש בו יסוד חול שממנו באה כל הירידה של הכלל והפרט, וכל השקיעה במצולות הסבלות והרשעה, בזה שהוא זוקף את כל התעלותו על חשבון החקוי, ואינו חורר לתוך ההתרוססות הפנימית, שיש בתוך התוכן של חקוי זה ונמיתו, החקוי הפועל את השפעתו על הפעולות, בא בהוראת צורת הכ"ף שבקוף, הרעיון הפועל בתוך החקוי מנותק הוא, כמו שקו הה"א הוא מנותק מגוף האות, אבל הוא יורד למעמקים, כי ההשפלה החקוית אין לה גבול למורד, וכמו כן יכולה היא להתחקות המהורה. שרעיון אצילי שרוי בתוכה, להעלות ירודים גם מתהומי מטה אל מרומי הקודש, קוף קדוש.

„הרי"ש"

רי"ש, הוא המבטא של התחלה בתרגום החקוי כשצורתו הנפשית מתגברת, וכחות חיים מתחילים

לפעול בן, הוא מתחיל לו דרך יצירה לעצמו, והולך הוא במסילתו, שאמנם אין בה אותה האורה המקורית, אבל יש בה תוכן תרגומי והמשך של מהלכים, התרגום, התרדמה בהשוות המספר, מורה על צורת האחידים לגבי הארת הפנים המבהיקה, הי"ש ג"כ מעכב בכחו המעותק, שארי הופעות שלא ימשמשו את צורתו, ומושך הוא את משך החיים הפעולתיים החקויים, להשרות השפלות, שהוא מתדמה בזה לצורת הוי"ו, אלא שהוא מאריך את חציצתו העליונה. ומשתמר ביותר מבקיעת אורות שהם למעלה מחוגו, ובוה צורתו המכתבית משתכללת, בהתאמה להרעיון האצור בו.

„השי"ן"

השי"ן בתוארו המדויק, מורכב הוא מצורת יו"ד וי"ו וזי"ן מתאחדות בתחתיתן, והוא מתואר כדמות השן של בעלי חיים, ואדם בפרט, פתח כח החיים ע"י הלעיסה, והכלי המזיק במזיקים ושן בהמות אשלח בם, המחשבה הגנוזה שביו"ד

מקושרת היא עם משך החיים שבוי"ו, ומאוחרת יחד עם כח הוי"ן, המלחמה והכלכלה, הוא יסוד הרעיון המשלים את השכלול של כל עולמי החיים, וכל המעשים וכל הנטיות נכללים בה, כדרך שהשין מבונה, לימין, ולשמאל, ולאמצע, שכולם מתאחדים בתחתיתם היסודי, כל פעל ד' למענהו, וכל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו.

„התי"ו"

התי"ו, מורה רשום והתוית תיו, אחרון הוא באותיות, שמורה את החותם של כל הצורות, הרעיונות, השרטומים, הנקודות, והקוים, שבכל השדרות, שכולם מתבלטים על ידו, הרעיון האחרון מורה את התוכן היותר חצוני שבמחשבה, הבלטת התואר ע"פ רשמי חוץ, שלפעמים הם בצורה רפויה, ולפעמים בצורה דגושה הכל לפי המדה של הארת הרוח המוליד את הרשמים, וכל דגש ורפה, שבאותיות בג"ד כפר"ה, באים הם מצד היחש התו"י שלהם, מצד הערך של הבלטתו של הרוח

הַנִּימִי עַל הַתּוֹאֲרִים הַחוּצִיִּים, צוֹרֵת הַתִּי"ו
 הַמְדוּיָקָה, הִיא דַל"ת בַּתּוֹךְ דַל"ת, דַל"ת זַעִירָה,
 בַּתּוֹךְ דַל"ת רַבָּתִי, רֶשׁוֹם חֲצוֹנִי תֹאֲרִי, בַּתּוֹךְ
 רֶשׁוֹם פְּנִימִי צוֹרִי תְמוֹנֶתִי, וְהֶרֶשׁוֹם הַחֲצוֹנִי
 הוּא מוֹשְׁפֵעַ יָפָה מְכַל הַחִיל שֶׁל מִשְׁפִּיעֵי הֶרֶשְׁמִים,
 הַמְצוּקִים מֵהַחַיִּים הַפְּנִימִיִּים הַמְנַצְחִים אֶת הַתִּי
 הַמּוֹת וְהַכְּלִיּוֹן, וְהַתּוֹכְנִים הָעֲלִיוֹנִים בְּרַדְתָּם מִטָּה
 מִטָּה, גַּם כִּשְׁהֵם אוֹבְדִים אֶת עֶרְכָם, מ"מ
 כִּשְׁתַּבְּנִיתָם הַחֲצוֹנָה נִשְׁמֶרֶת בָּהֶם, יֵשׁ בָּהֶם כַּח מְרוֹץ
 לְהַעֲלֹתָם מִבִּירָא עֲמִיקָתָא לְאִיגְרָאֲרָזָה, וְתַחַת הַנְּחוּשָׁת
 אֲבִיא זֶהָ, ת"א הֶרְצִים, שֶׁהִרְשׁוֹם הַחֲצוֹנִי דִין
 מִתְמוֹנֹת הִיוּ לְאַצִּילוֹת הוֹרֵה הָאֵלֶף, וּמִירָאָה
 תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים, לִירָאָה ד' שֶׁהִיא מְקוֹר חַיִּים.

== "מִנְצַפ"ךְ"

מִנְצַפ"ךְ צוֹפִים אֲמָרוּם, וּבַחֲשֶׁבֶן הֵן גְּדוּלוֹת
 מֵהָאוֹתִיּוֹת הַפְּשׁוּטוֹת, וְהֵן מְבִיאוֹת אֶת הַמַּסְפֵּר
 עַד לִסְכּוֹם הָאֵלֶף, וְהֵן בָּאוֹת בְּסוֹף תִּיבָה, בְּגִמְרָה
 חֲזוֹן מִתְעַלָּה הַתּוֹכֵן, וּבִיּוֹם חוֹרְבָן הַמִּקְדָּשׁ נוֹלַד

משיח, והכרה זו באה בגניזה, בסוד גיכ"ך של מוצא החך, המעם ההוגה משרים, וגניזה שם הכ"ף. הראשונה בסדר האלפא-ביתי, והאחרונה להבטאת התבה מנצפ"ך, יסוד הודאות הפנימית, הלא אוזן מילין תבחן, וחך אוכל יטעם לו.

„מי'ם"

מי'ם סתומה, מאמר סתום, ודאי כל הגניזות בו עומדות, המאמר הפתוח כל מה שנתן להתראות במחשבה יבבטוי, הי ונזון מיסוד הסתימה, והיא החותמת, של כל היסוד המחשבתי.

„נו'ן פשוטה"

נו'ן פשוטה מורה על היסוד של החיים, שבהתפלגותו והגלותו הוא מתרבה בנקודות חיים, כדגי הים, ומתעלם ע"י ההגשמה להתבטא בטוי תרגומי, אבל ביסודו הפשוט עומד הוא מעל כל חלוק והגבלה נקודתית, ויורד הוא לכל המעמקים, וזהו סוד פשטותו.

„פ"א פשוטה"

פ"א פשוטה, כח הדבור, כשצורתו העליונה הרוחנית מתגברת עליו, הרי הוא פושט את הגלמותיו, ומתלבש צורה רוחנית נעלמה פשוטה, ששפעת הדבור באה על ידי אור גנוז זה בצורה יותר עליונה, רוח ד' דבר ב', ומלתו על לשוני.

„צדי פשוטה"

צדי פשוטה, יסוד הצדק שהוא ביחוד בא מצד היחש הצדדי שבין תוכן לתוכן שבהמון בריות ועולמים, בצורתה הראשית היא פשוטה, אין הצדק המוחלט, מסוגר בתיך גבולי המאורעות והמעשים הנקצבים, בלא הנאי הוא עומד בתכונתו העליונה, וממנו הצדק הנקצב, הכפוף, יונק.

האידיאליות המאירה, שברעיון היצירה, הקודמת לכל עולמים, היא דורשת את האור בתכלית בהירותו, מדת הדין של מעלה בעוצם חזקה, ומתוך כך האידיאלים שכבר כהו עומדים לשוב

לאורם, למקור הצפיה, ועצת ד' היא תקום, ברוך
אומר ועושה ברוך הוא.

„התנין“

תג, עטרה מעורפלה תרגומית, צד החיים
שבמחשבה, שהוא נשגב מכל, ומוכן להיות יורד
במעמקי כל הירידות, ולהקשר בכלים וגולמים,
וכח זה יגביר חילם להתעלות אחרי רדתם אל
רום שורש החיים בעויותם, המושגים מעורבים
במעמקים מפני הירידה, ובמרומים מפני הכללות
הבהיקה המתעלה מכל פרטות, וזהו זיק החיים,
ג"ץ, שהעירוב, השעמט"ו, מכשירו למפעלו, והזיק
הזה ברדתו ועלותו מאיר את כל חשבת עו כל
שטן ומפריע, ג"ץ שט"ן ע"ו, ועל גבי האותיות
הללו זורח הוא האור בעלומן, מתקשר עם עצמותן
והיו לאחדים.

„הנימ'ר“

הנימ"ל, היא סזוינה בתנין, ליסר את הנמול
בכל מלא העולמים, לקשר את הגורל עם מהלך

החיים הרצוניים, צריכה מלחמה רוחנית עזה להוסד, היסין והשמאל, הדין והחסד, הנם קצוות נוטות, והגמול, מתהלך בהכרעה האמצעית, מיסוד עליין מאד, ממעל לכל רעיון, לקוח הוא יסוד הגמול, וקשר סבותיו מאומין האמת והיושר המתעלה מכל גבול העומד ברום עולם הוא לקוח, ולרוממות זו מתרוממים הם התגין, בתארם וזעילתם.

"הזיין"

הזיין מבטאת, את הכלכלה ההונה, וחמלחמה ההורסת את כל מחריבי החיים, שניהם נאחזים יחד, ואחדות יסודם ברום העולמים, היא באה, מיסוד סקירת הכר, הצופה לתקן את הכל, בכלל ובפרט, תקון נצחי, המתרומם ממעל לחוג הזמן, וע"ז רומזים התגין המתעלים ממעל להאות.

"הסי"ת"

הסי"ת, המורה על הטוב הנגזר בפרטיותו של כל נושא, שהוא עומק הטוב, המתאחד עם יסוד הטוב הכללי, התמלאותה של קחשבה זו מתעלה

היא מכל רעיון שבכח הדבור, התאחדות הטוב
 הפרטי עם הטוב הכללי אינה מצוירת בשום
 סקירה מונבלת, רק באור הקודש של קרבת אלהים
 היא גנוזה, ששם הפרט והכלל מתאחד, במלאכות
 מאוגדת.

"הנו"ן"

הנו"ן, כח החיים האצור בצורה הנוזלית,
 המתדמה לאור החיים של המחשבה בכלל,
 שכל הפרטים הרוחניים ממוחיים בה, התנוצצות
 הפרטיות של החיים, שהתגלותם צריכה להיות
 באה ע"י החשבת הבוהק הכללי, מתבטאת היא
 בחיי הדגים, המתרבים במים, והבטוי של התרגום
 נו"ן ולא דג בלשון הקודש, מורה על ירידתה של
 אור המחשבה, אבל ההתגלות של החיים הפרטיים
 מאור החיות הבוללת, צריכה לבא ע"י כח יותר
 עליון עוד מכללות החיים עצמה, וזה יורו התגי"ן
 שעל הנוני"ן.

"העי"ן"

העין, כלי הראיה, מושג הראיה, בחוקריות

ורוחניות, מורה הסמנה מדויקת בפרטים, והארה כוללת בכללים, ואלה שני הכחות מתאגדים יחד, ע"י כח הכולל את הכלליות והפרטיות, הפועל עליהם, וזהו נהוג בכל סוגי הראות החמריים והרוחניים, שלרוממות זו מכוונים הם הגי העי"ן.

„הצד"י"

הצדי, מורה, על הצדדיות, על הערך שבין תוכן לתוכן מצד חזוניתו והתפרטותו שהוא תוכן של צדדים הנפגשים זה בזה בבריות חלוקות, ועל יסוד הערכה זו שתהא בצדק, בנוי הוא כל העולם של הצדק, המתחלק לשני ערכיו, הצדק הנכפף על כל פרט על כל מפעל וכל רעיון, ועל הצדק הכללי, מצד עצמות ערכו, הצדק האידיאלי, שהם קשורים בהוראת הצדי הכפופה והפשוטה, והתאחדותם של שני ערכי הצדק הללו, שתמיד צריכים הם להיות מובלעים זה בזה, מוכרחת היא לינק מרום עולם, המתעלה מעל כל מושגי הצדק שצריכים, איוו הגבלה עב"פ לסמנם, ועל רוממות זו יורו הגי הצד"י.

„השי״ן“

השי״ן מורכבת היא, בדיוק צורתה, מיו״ד, וי״ו, וזי״ן, ביו״ד מסתמלת היא הצורה המספרית, יסוד האיכות, בוי״ו משך החיים, והיסוד המדידי ההנדסי, יסוד הכמות, בזי״ן יסוד הכלכלה, המקימת, והמלחמה המסירה את המחריבים מדרך הופעת החיים בכל צורותיהם, התאחדותם של החלקים הללו השונים במהותם, והם מתקשרים יחד לבנין עולמים, מוכרחה היא ודאי לשאוב כחה, ממרומים עליונים מאד, ממקום שכל הבנינים העולמיים יונקים משם את לשד חייהם, והם הם תגי השי״ן.

התגין הללו בכלל אוצרים הם אור עולם של עתיד, טוב גנוז וספון שנסתם אורו מאתנו, וצפית המרחקים הגנוזה בכח הקדוש של סגולת האדם היא הולכת לאור הגדול הזה בנתיבות החיים העליונים, וחגוני הסגולה הם דורשים על כל קוץ וקוץ תילי תילים של הלכית, וצו״ים באור המחשבה האלהית, ומכונים את הליכות התבל ומצעדי בני אדם לעומתה, כרבי עקיבה, ותלמידיו בכל הדורות,

שמקבלים עליהם מלכות שמים באהבה, גם כשסורקים את בשרם במסרקות של ברזל, וצופים במרכבה במנוחת רוח, נכנסים בפרדס בשלום, ויוצאים בשלום, ומחזקים את ידיו של כל בונה, וכל צועד מצעדים של המכה ושל שכלול, אור זרוע לצדיק, ולישרי לב שמחה.

הנקודות.

הנקודות הן, רוח החיים של האותיות, שמביאות אותן לידי תנועה והתחברות, ומספר העשר בהן, הוא מירה על האיכות, שהאותיות נערכין לעומתן, כערך הכמות.

"הקמץ"

הקמץ מורה על העלום, הסתר מפני הגורל של הרעיון, הקו של תמונת הפתח של הקמץ מורה, שהרבה פתחי אורה וחיים נמצאם בתוך התעלומה הזאת, שהיא נראית לפנינו רק כדמות

נקודה קטנה ומוחשבת, שע"ז מורה הנקודה שתחת הקו.

„הפתח“

הפתח, מורה על התוכנים, שהם נפתחים להצרתנו, לאוצר החיים שלנו, שפותח גם את פתחי השפתים, ומוציא את כשרון הדבור, הפנימי והחצוני, בהארה כוללת.

„הכגול“

הכגולה מורה על התפרטות ההארה, חלוקת הקו של הפתח, לשלשת נקודות, המסתדרות בסדר שתיים ואחת תחתיהן, כדמות תולדה היוצאת משני משפטים, והיא התחלת סגולת ההגיון התבונית, שמעשיר את השפה בעשרו הגדול, בברור שמותיו, והוראת עניניו.

„החירק“

החירק, יורה כבר על הרושם של השכל המעשי במרכזו, ההופעות הרוחניות במעשה, חורקות הן

לפעמים. מהפכות עולמים וסדרי חיים, ופועלות
תנועות עזות, למטרת ההארה העליונה.

"השורק"

השורק, יורה בחבור הוי"ו עם הנקירה, שעושות
יחדו את התנועה, על הסתעפות המפעלים בפועל,
מצד הדחיפה של ההשכלה המעשית, שהם מתפשטים
כבר ומתענפים לענפים, שמנסתם להפעיל גם את
החוגים הריחוקים, אשרקה להם ואקבצם.

"הקבויץ"

הקבויץ מורה על התואר האיכותי, של ההברקות
השכליות, בלכתן למגמתן, הנקודות המסודרות זו
למטה מזו בצורה אלכבונית, מן השמאל אל
הימין, מן השלילה אל החיוב, השלילה מעדנת
ומטהרת את הצורות החיוביות של הנושאים
הרוחניים, ובטהרתן מתגדל כחן. והשפעתן
מתברכת, מלא-פים, מלא הפה, הרחב פיך ואמלאהו
בדברי תורה כתיב.

„החולם“

החולם, העומד ממעל להאות, מורה על מחשבות נשאות מאד, שרק לחלום אודותן יש רשות, לפי המסגרת של העולם, הגבולי כ"כ עדין, והן המקור של חזק המחשבה וחייה. חלימותה, ובריאותה, וברב כחה של מחשבת המחשבות הזאת, היא מחברת את כל הפזורים, מלשון חלים בתרגום, שהוא חבור ואחוד.

„הציורה“

הציורה, מורה על כח הציור, השתלמות התמונה הרוחנית. בתאור מפורט, ששני הכחות צריכים להתאגד יחד להוציא אל הפועל את השכלול התמונתי, כח העליון שבמחשבה, כתואר החולם, וכח המעשי המושפל כהחיריק, והם משפיעים זה על זה בדרך ישרה, כדמות שני המאורות בגדלם המקוה, שישפיעו זה על זה במעמד ישר.

„השוא“

השוא, מורה על המהירות של מעוף המחשבה.

מפני עוצם רוחניותה, שמתוך גדלה אי אפשר לעולם לקבל את הופעתה, רק בדרך רצוא ושוב כלהט החרב המתהפכת, ומתוך המהירות הזאת מתהווים הפסקים בין ברק לברק, והחשך הרוחני בא, שהשוא והשקר שבעולם מתפרנסים ממנו, וראשית ההארה העצומה וסופה יתבלטו בשוא הנע והשוא הנח, והמהלך של הברקים הללו הוא סוף כל סוף, כדי להאיר את כל נאות המחשכים, והחושך יהפך לאור, והשוא בא להבליט את האסת האורית, יתנו עדיהן ויצדקו ישמעו ויאמרו אמת.

אלו הן עשרת האספקלריאות, שעל ידן באה החכמה, להגלות בצורה של חיים, להחיות את הנושאים בכל עולמים, אשרי אדם מצא חכמה, ואדם יפיק תבונה, כי מוצאה מצא חיים.

טעמים.

נבנסים אנו כאן לעולם של אור, שאין עמו מחשכים, שכל דרגאותיו הן עונג ועדן. חיים וחיי

חיים, ונקשיב בהן רוממות עליות נשמת פאר חי העולמים.

פשמא.

פשמא. מורה על העדון שיש בפשטות. הופעת אור הפשטות העליונה, האחדות המוחלטה, יסוד העדן העליון.

"מונח זרקא"

מונח זרקא מתאר את מגמת המנוחה, בתור נפישה המכשרת אסיפת כח אדיר, לעת בא תור הפעולה, רו התגלות היצירה, ההרעשה ההויתית הוה, והתנועות מתגלות בכל אדירות חיל, בתכונה מזורקת, לחולל עולמי עד, להשביע צחצחות אין קץ.

"מונח סגול"

מונח, מורה על תענוג המנוחה, על הנחת רוח הפנימית שכל נשמה קדושה בכל עולמים מוצאה במנוחה השלמה.

הסגול, הזמרה מורה על התענוג הגדול של

התאחדות כללות השליליות וכללות החיוביות. ע"י
אחור נקודה פתאחדת.

"מונח מונח רביעי"

מונח מונח רביעי, מורה התעמקות המנוחה,
בצורה כפולה, מצד הספוק והשביעה הרוחנית,
ומצד החפץ של השפלת הרוח, שבא מתביעת
הענוה וחסדתה, שהיא הולכת ומשתפלת במעמקי
הנשמה, במנגינת הרביעי, וזעירות נקודתו.

"מהפך פשטא"

מהפך פשטא, הוא מסמן את התענוג האצילי
של הפשטות ההולך ומתגבר, כל מה שיוסיף
כח ההכרה וההרגשה להבחין את כל הדלדול של
העולמים המורכבים, מחדש הוא את העונג על
הפשטות של האחדות המוחלטת, ד' אחד ושמו אחד.

"זקף קטן"

זקף קטן מורה על זקיפת הקומה, של מהלך
הקטנות שבעולמים, ההתפלאות על מה קטני
מעשיך ד', השוקרת לעומת המשקל של מה גדלו,

והקטנות היחושית של ערך האדם וערך כל היש
העולמי, לעומת מקור מקורות החיים, יסוד הענוה.

„זקף גדול“

זקף גדול, מתאר את יסוד הוד הגדלות העולמית,
שכל מרחבי עיפיה בתואר הגדלות כולל כבר
הקו המאחד המזריח לעומת הנקודות המתנוצצות
ממראה האורים ההולכים ושכים, את העונג המסומן
של זקף הגדול בתארו ונגינתו.

„מרכא“

מרכא, מורה עדינות ההרגשה, שהיא מתחברת
עם רך הלב, הבא מנפש בריאה, שהיא מוכשרת
לקבל את רשמי הקודש בכל מעמקיה, והעונג
והרך בא על ידי ההמשך הנפשי השומץ מרוממות
הכרת ההרגשות, מצד החיובי, עד עמקי תחתיתם
השלילית, והזיו העליון מתפשט בכל המרחבים
ע"י עדנת הרך, המתנלה בהמית המרכא.

„מפחא“

מפחא, למוג את החוש העדין של הרך שי מלא

עצמה, בא ההולם המוסיקלי, השפוח הזמרת, שבהתחברו עם עדנת הרך של המרכא מתגלה ההרמוניה הנאדרת בקודש האומרת יחד נועם ועוז.

„מונח אתנחתא“

מונח אתנחתא, מורה בשלובו על הנעימה של שני גדרי המנוחה, המנוחה העצמית אשר רק ברזי קודש הקדשים הוא מושבה, והאתנחתא הבאה אחרי אשר תלא הנשמה מרב שפעת מאור עליון, שאו תקבל האורים בהנפשה, מסוד המנוחה העצמית, והציורים מרובי הגונים המתקרבים למראה הקשת בהתגלותם בחוג המנוחה המקרית יגלו בתואר האתנחתא, מראש מקדמי עולמי עד.

„פזר“

פזר, מורה על יסוד הנדיבות שבתוכיותה של השירה העליונה, המתאמצת לפזר את גוני אורותיה לכל עברים, חוש החסד מתגבר בכל מלא היקום, וכל המרחקים והמערכות מתמלאים שמחת עולם, המתגלה בהד קול מנגינת הפזר,

והוארו המורכב מתמונת המונח עם הקו הנמשך,
מורה על עומק המנוחה של הנדיבות, שמנוחתה
היא פזור נדיבות רוחה למלאות חיים ואזרה את
כל שוכני תחתיות ומחשכים, פזר נתן לאביונים
צדקתו עומדת לעד, קרנו תרום בכבוד.

„תלישא קמנה“

תלישא קמנה, מתארת את ההתהוות הפרטית,
בתאור תלישה מהאור האין סופי במלא זהרו, עונג
נעים ממלא את נפשנו בנשאנו עין אל מקור החיים,
ואיכות התפלגותם.

„תלישא גדולה“

תלישא גדולה, מתארת בקרבנו, את השערת
הנועם, של כללות היש בכל מלא גדלו, ע"י
חתלישה ממקור אור האורות של חיי החיים.

„קדמא ואזלא“

קדמא ואזלא, מורה את ההליכה לצד העלוי,
ההתאדרות התדירית, בתור עצמיות יסודית למגמת

הוית היש המוגבל, עדון עליון של הליכה מחיל אל חיל.

„אזלא גרש“

אזלא גרש, מורה שרק ההליכה לצד המעל, העליה התדירית, היא מגרשת את כל צללי השקר והתהו, ונעימת ההתגברות החיה של עז חיי השגוב מתתארת בהד קולו.

„גרשים“

גרשים מורה על הגרוש, שמהלך העליה מגרש כל כח של הפרעה ונסיגה, ומה שהוא מגרש ג"כ ברב חילו, כל כח רפה הגורם לפגר את מהלך העליה אע"פ שאינו מושך אל הנסיגה, ואז שמתה העליה מתמלא במלא הודו.

„דרגא“

דרגא, מתארת את הכונת העליה האצילית, בהדרגה אמית, שדרה אחר שדרה בכל מהלכי העולמים.

„תביר“

תביר, מתאר את המהלך האיתן של העליה הכוללת והפרטית, של האיש ושל הכללות, שבא תמיד ע"י משברים החוזרים ונבנים אחרי כן ביתר שאת, לכו ראו מפעלות ד' אשר שם שמות בארץ.

„יתיב“

יתיב, מתאר את המצב הנגמר כבר לקבלת הכונת השכלול בהגמרו, אחרי המהלכים העצומים והמעברות השונות.

„פסיק“

פסיק מורה על הכונת ההויה, שהיא נפסקת בשפעת כחה, לפני הגלות מעמקי החתיות סיגיה, לא תניח יד ד' את ההתפשטות הדרגאית ללכת עד תחתיתה, ולפני התגלמות המזיקין באה קדושת השבת, לקרא לעולם מנוחת שלום, טוב להודות לה', שאמר לעולמו די.

„סוף פסוק“

סוף פסוק, מורה, שהפסיק אמנם יצויר מצד

התוכן הפרטי של הערכת העולמים. שהאור והחושך מובדל בערך, והקו שבין טוב לרע עומד בתקפו, אמנם בכללות כל, עושה שלום ובורא רע, היינו, עושה שלום ובורא את הכל, על כן הדרגאות הולכת עד סוף תומה, והגנו מתענגים על כל הטיב, בנעימת סוף פסוק:

„שלשלת“

שלשלת, מורה על ריכוס עולמי עולמים, איש באחיו, ועל רתוק הסבות והמסובבים אשר אחד באחד יגשן, הממלאים אותנו די נועם וחדות קודש.

„קרני פרה“

קרני פרה, מורה על האומץ, הכח האצור במעמד ההויה על גבורת ההפריה, וסגולת ההתרבות, כח השור, בצורה מחוללת מולידה משבעת ריווי ועדנה.

„מרבא כפולה“

מרבא כפולה, כוללת שני הצביונים של הרך

המעדן ומיפה את שטף הגבורה ושומר את אומץ החיים מכל דופי, בין בצדו החיובי הבונה והמשכלל בין בצדו השלילי העלול להכעיר ולדלדל, בשני הצדדים יבא הרך הכפול, וישפיע חן ונועם.

"קדמא"

קדמא מתאר את העליה התדירית, גם בלא מהלך, בלא תנועה מסוככת נדחפת מנושא לנושא המחוברת עם האזלא, כ"א ההתקדמות, הנובעת כבר מערך הכחות במזוגם, בחזרת פעולותיהם בהשטפת כחותיהם אלו על אלו, נהרא מכיפיה מבריק.

"ירח בן יומו"

ירח בן יומו, יורה לנו, שאחרי כל המהלכים של כל המסעות הרוחניות, והעברת החיל והחוסן אשר להמון בריות ועולמי תפארה, בעליהם וירידתם, בשבירתם ובנינם, בעוזם והפארתם, הגנו עולים לבקירה עליונה כזאת שכל המערכה הגדולה שעברה לפנינו היא כאין לעומתה, והגנו

משתוקקים ללידה חדשה, ליצירת עם נולד, ביסוד
 תפארת יותר נשגב, שהוא מתחיל מהופעה ועירת
 הכמות, ירח בן יומן, הלוך הולך ואור כצאת השמש
 בגבורתו, והיה אור הלבנה כאור החמה ואור
 החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים ביום חבש
 ד' את שבר עמו ומחץ מכתו ירפא במהרה
 בימינו, אמן.

הערות.

א. כשהעולם הולך במהלכו הרגיל, כשאין פרעות ומהומות בחיים, יכול גם הרעיון האצילי של האדם לקחת את פרנסתו מההסתכלות בתנועות החיים, מחיי החברה, ומהתורות האגודות בהם, שהוא כל התוכן של כל חכמה וכשרון נגלה, ומובטח הוא צמחוך הרכוש הלא יתעשר עושר פנימי. לא כן הדבר בזמן שהחיים נופלים הם במהמורות המלאות מחשכי רשע ותהו, אז העולם הגלוי מתנודד, סדריו מתערבבים, ואם יהיה האדם יונק את לשד חיוו הרוהניים, רק מהצד הגלוי שבאוצר הרוח, דלדול נורא מוכן לבא עליו, ולשדוד ממנו את כל עמדת תומתו, ואז כדי להתחזק את המעמד יבא התור של הצמאן הבוער אל התוכן הנעלם, אל הסקירות הפנימיות שהן מתנשאות מעל לשטח הגלוי שבתיים שבהן לא נגעה יד המהומה העולמית, וממקור חיים זה ילך האדם וישאב מים בשעון להרטיב את העצמות היבשות של העולם הרוחני הגלוי שנשאר במצב כ"כ גדהם מפני תגרת יד החיים אשר נתבלבלו, ומטעם זה עצמו בא הלחץ

לכותב הטורים הללו לרשום את רשמי המחשבה אשר למדרש האותיות ומל' דוקא בזמן הזה.

ב. פעולת החיים של הנשמה איננה פוסקת, כשם שכלדות פעולת החיים החמריים אינה פוסקת כל ימי החיים. ההתגלות של החיים השכליים שבאה מזמן לזמן, בעת שהחושב מחדש איוו מחשבה חדשה ומבהיקה, שאנו מרגישים שיש הפסק ומני בין חידוש לחידוש, אינה באה מכת היסודי העצמי של החיים אלא מהופעותיהם הסעיפיות, אבל העצמיות של החיים שהיא פעולת הנשמה במעמקיה אינה פוסקת כלל, ותמיד המחשבות מתחדשות וזורמות בנו, וכל עמל התלמוד שלנו איננו כי אם מכשיר אותנו ע"י ההתגלות המתפרצת מבחוץ למעמק החיים, להכיר יותר ויותר את המהלך השטפי של המחשבות, שהוא נהר שאינו פוסק, שפלגיו וגליהם הם מתרוצצים בקרבנו תדיר בלא הרף.

ג. כחות הפתגלים בעולם בצורות מסומנות, ציורים שמתגלים בנפש בתוארים מיוחדים, אינם באים מתוך האפס לידי מציאות, אלא הם יורדים מתוך מעלה עליונה במציאות שמתוך גבורתה ועשרה

אין כל תואר יכול לסמנה, למדה מוגבלת המחשיבה את אורם ומתוך כך הגנו חשים אותם בדמות כחות פרטיים, ציורים מפורטים, ואותיות בולטות ומצטרפות.

ד. יש לנו עסק עם עשר מדרגות, שהן מתערבות חמש לעומת חמש: א. המחשבה, ב. האותיות, ג. התגין, ד. הנקודות, ה. הטעמים, מערכה אחת; מערכה שניה: א. התיבות, ב. המאמרים, ג. הפרשיות, ד. הספרים, ה. הספרות, שסדר חבורם הוא א"ה, ב"ד, ג"ג, ד"ב, ה"א. המחשבה הכללית מתחברת עם הספרות הכללית, האותיות עם הספרים הם כאברים עם הגוף בכללותו, התגין עם הפרשיות, המחשבה המפסקת את הענינים הנותנת את הרוח להתבונן בין פרשה לפרשה באה ממקור חיים יותר עליונים מגופן של האותיות והיא מתגלה בתגין, הנקודות הן יסוד החבור הרעיוני המתגלה במאמרים הנכבדים מהתיבות הבודדות, הטעמים מיוסדים על עומק הרגש, שאינו צריך כ"א התחברות שתורה איוו הכרה מצוירה, ואינו זקוק לחבורים הגיוניים, ע"כ הם מתקשרים עם האותיות.

ה. השפות מתחלקות למדרגות, החבור המתאים

לכל רגש וכל הקשבה עם הצלצול הקולי תלוי הוא ביסוד ההארה הכללית של הנשמה בהקפתה על העולם ומלואו, וכל הסתעפותיו, בהירות ההכרה של השקפת העולם בתור התגלותה של ההארה האלהית, היא גורמת את היסוד הקדש של הדבור, שקוליותו היא התגלות לשון הקודש, ובאותה המדה שהכרה זו מתחשבת, הולך הצד החול ומתגון בתכונת הלשונות וסגולותיהם, וכל הגדוד הבלשני עומד מסודר זה אחר זה, כדמות מעתיקים מיסוד מקורי, שהם באים בתור העתקה מתוך העתקה, שבהירות המקור מתעלמת, לפי התרחקותן של ההעתקות ממנו, ונחשבת היא השפה הארמית בתור העתקה הראשונה מיסודה של השפה העברית, הנושאת בתוכה את המילוי של סגולת הקודש בתוכן הדבור הכללי.

ו. הפעל אלף ללמוד אע"פ שהוא בכתבי הקודש, מיסוד הארמי הוא בא, ובב"ת ה"ע"א פסוק זה בלשון ארמית נאמר, ומגילה ט"ז ע"א תרגום שכתבו מקרא, וסנהדרין ל"ח ע"ב אד"הר בלשון ארמי ספר, ושבת ק"ד ע"א אלף בינה, ומהרש"א בח"א י"ב. ואלף נאמר על הלומד מאחר, והוא ג"כ בערך העתקה ואחוריים.

של הפנים המאירים באור השכל המקורי, ואמר
 דורשי רשומות כי תרגום הוא בגמטריא תרדמה,
 כלומר התגלות אור הרוח במדרגת ההתעלפות, אני
 ישנה ולבי ער, שאז אין הרעיון המקורי מתגלה, כ"א
 ההתלמדות האולפנית, ולגבי המקוריות הראשית כל
 למוד שבעולם הוא בא במדה מעותקת שמדתו היא
 מדת התרגום, שהוא הכשר וחינוך המביא אל המעמד
 המקורי העתיד, או אהפך אל העמים שפה ברורה
 לקרא כלם בשם ה".

צַפְּיָה

דַּמְרֵשְׁמִי מִחֲשָׁבוֹתַי, יִשְׁיֵת־קִבְּצוֹ לְעַדְרִים.
יִלְקַחֻ אוֹתִיּוֹתַי, וְהָיוּ לְמֵאֲפָרִים.
וְהַמֵּאֲפָרִים בַּחוּבָרֶת, יִהְיוּ לְסִפְרִים.
וְהַסִּפְרִים, בְּכָל־קֶקֶת, יִהְיוּ נִפְזָרִים.

וּמַלְכִּים יִתְהַדְּדוּ, בַּמַּטְוֶה הַתּוֹלָעֶת.
וְהַמַּעֲיָנוֹת יִתְנַפְּרוּ, וְתִרְפֶּה הַדַּעַת.

לִישׁוּעַתְךָ קוֹיִתִּי ד'.

לוח הפעיות.

עמוד	שורה	במקום	צ"ל
א	יוד	להם	להן
ג	ז	מתוך	ומתוך
"	ט	זה	הרי
ט	ב	לשר	לשר
כו	ה	מ"שג	מושג
לג	יט	חדל"ת	הדל"ת
לט	יב	כיתיהו	כותיהו
מה	יח	זחרי	זהרי
מו	יג	קרנו	קרני
נו	יב	ופונה	ופינה
ס	טו	ושיב	ושוב
ע	ו	הצבי נים	הצביונים
פ	ט	השיר ת	השירית
צג	יא	חראשונים	הראשונים
צד	טו	עילם	עולם
צט	יג	הרביעת	הרביעית
קו	ז	ותכינות	ותכונות
"	ח	בי	בו
"	יב	הניזלי	הנוזלי
קיב	כ	הוא	שהוא
קיד	ב	וגניזה	וגנוזה
קיח	יג	ירידתה	ירידתו
קכ	ח	והם	שהם
"	יו	הלכות	הלכות
קכג	טז	מלא-פיה	מלא-פום.